ISSN 0132-1463

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

1986

ПЕРЕЦЬ

№11

ЧЕРВЕНЬ

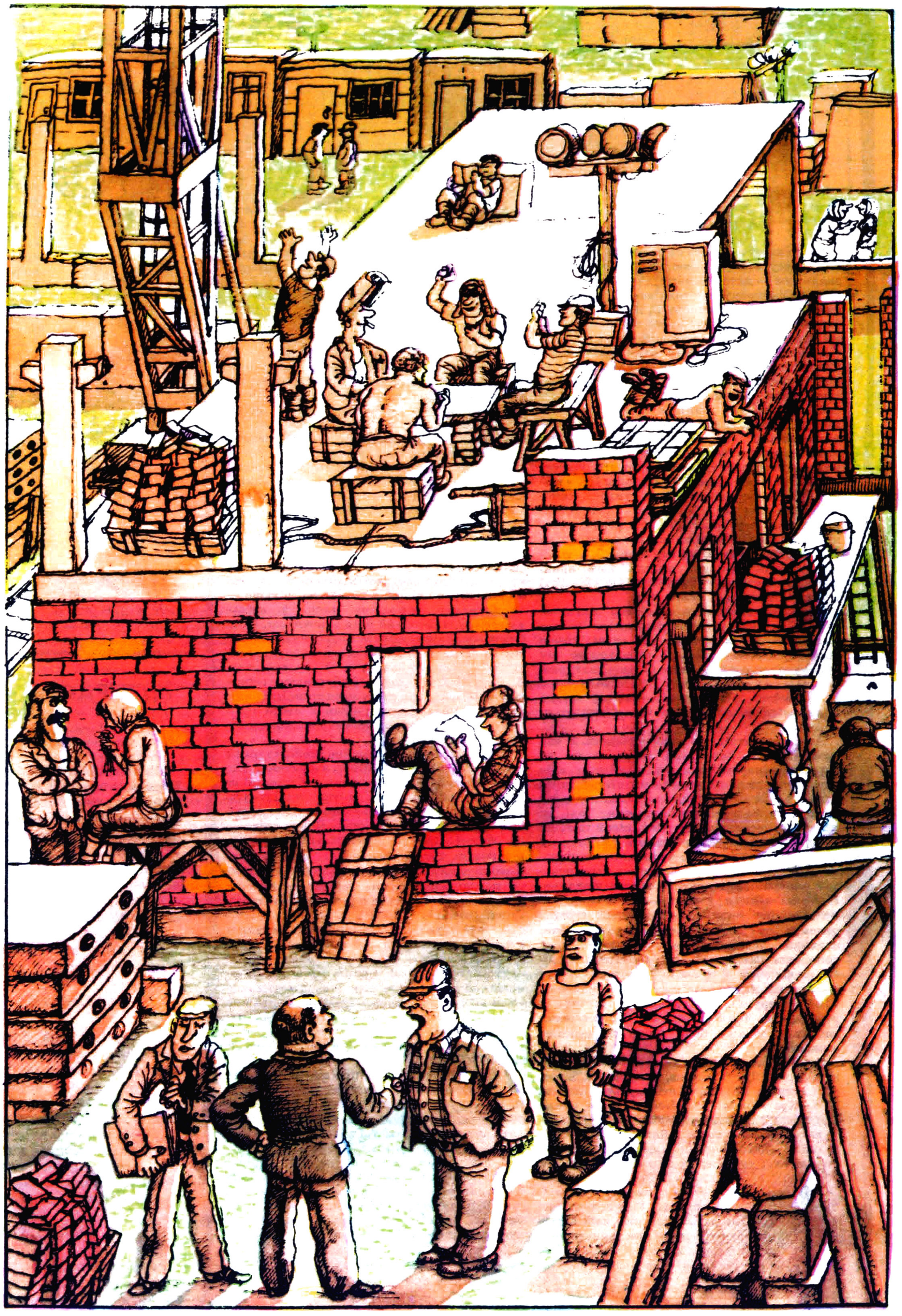

— Як бачите, у нас всі на робочих місцях!

Здоровенькі були!

Відкритий лист першому заступникові міністра побутового обслуговування населення УРСР А. Я. ГИЛЮ

Вельмишановний Анатолію Яковичу!

Чесно кажучи, цього свого листа я збирався адресувати не Вам, а своїм давнім знайомим — генеральному директору об'єднання «Укрпобутрадіотехніка» Ж. Р. Мейрису та головному інженеру В. К. Ковтуну, які безпосередньо керують усіма телемайстернями республіки. Та в останній момент у купі скарг на погану роботу отих майстерень натрапив на Ваше інтерв'ю, дане одній із центральних газет, вирізку з якої приклав до свого листа один із скаржників. У ньому Ви сказали, що «на жаль, є ще на окремих підприємствах нашої галузі працівники, які намагаються перекласти промахи на комп'ютери», а далі намалювали соковиторожеву перспективу високоякісного сервісу, який чекає на телерадіовласників. Цю високу якість гарантують нові умови господарювання, на які об'єднання «Укрпобутрадіотехніка» перейшло з початку року і завдяки яким радіомеханіку стане матеріально вигідно виконувати заявку швидко, з високою якістю, оскільки оплата його праці поставлена в пряму залежність від кількості і якості виконаних замовлень.

Якщо відверто, то мені важко збагнути, якими ж критеріями оцінювалася робота механіків до переходу на «нові умови господарювання». Невже чим менше він виконував замовлень і чим більше халтурив, тим вищим був заробіток? Тоді виходить, що всій системі «Побутрадіотехніка» можна було сидіти, склавши руки, і загрібати гроші лопатою?

Але повернемося до початку листа. Я так зрозумів, що Ваше «на жаль, є ще на окремих підприємствах працівники...» слід тлумачити як глибоку переконаність у тому, буцімто для розмови про серйозні недоліки немає ані отакусіньких підстав. Тоді як пояснити, що вже цього року, після того, як нова система господарювання, за Вашими словами, пустила міцне коріння і матеріально заінтересовані радіомеханіки один поперед одного демонструють зразки швидкого і високоякісного ремонту, потік скарг до редакції на якість і порушення строків ремонту не мілішає, а, можна сказати, навпаки? Я вже подумую про те, щоб попросити Вас, нехай «Укрпобутрадіотехніка» поділиться зі мною кількома штатними одиницями, які допомагали б моїм працівникам реєструвати ці скарги і тут же їх розглядали. Тоді, принаймні, на поштових витратах можна було б якусь дещицю зекономити.

Єдине, що втішає, так це тональність відповідей. Якщо раніше, наприклад, жителеві селища Корнин Житомирської області В. І. Красоносу, магнітофон якого понад три місяці пролежав у ремонті, відповіли б лаконічно і просто «Ваш апарат полагоджено», вважаючи, що уже цим ощасливили клієнта, то тепер генеральний директор обласного об'єднання «Побутрадіотехніка» О. В. Куліш не лінується дописати у відповіді кілька люб'язних рядків: «Шановний тов. Красоносо! Будь ласка, заберіть свій відремонтований магнітофон в Попельнянському РТА». І жодного слова про те, чому власника магнітофона змусили кілька місяців оббивати пороги ательє.

Розчулює і кінцівка відповіді головного інженера полтавського об'єднання «Побутрадіотехніка» Ю. М. Плюйка жителеві міста Гадяча В. І. Розпутьку, якого також назвали «шановним Василем Івановичем», від імені об'єднання вибачилися за незадовільне обслуговування. Хоч і слабенька, але все ж компенсація за чотиримісячні безперервні візити в майстерню за телевізором «Електрон-722».

Але краще було б, якби до скарг з наступним розшаркуванням справа не доходила. Щоб іще переступивши поріг майстерні, відвідувач відчув, що і його самого тут справді шанують, і його час цінують.

Звичайно, Ви можете послатися на погане забезпечення деталями і блоками, на те, що телерадіопродукція деяких підприємств не витримує ніякої критики і часто прямо з прилавка магазину потрапляє в майстерню, приголомшити мене і читачів кількістю гарантійних ремонтів.

Ніхто не стверджує, що «Побутрадіотехніка» силосує дефіцитні деталі. Дисципліна поставок справді поки що кульгає на обидві ноги. Але, як на мене, це клієнта не повинно обходити. Бо воно якось нелогічно виходить: приміром, за кожен прострочений день оплати за прокатний телевізор та ж «Побутрадіотехніка» акуратно стягує пеню, причому досить солідну, незважаючи ні на які обставини, а піврічне — як не більше — маринування телевізора якщо й влітає в копієчку, так тільки його власникові. Було б справедливіше, якби він одержував зрештою не лише моральну компенсацію у вигляді люб'язної відповіді, а й матеріальну. А тоді вже нехай «Побутрадіотехніка» виставляє рахунок своїм недисциплінованим постачальникам, включивши в нього і цю суму. Такий порядок напевно дисциплінував би обидві сторони.

Очевидно, тому, що подібна ідилія (з точки зору клієнта) може лише наснитися, іще в жодній майстерні, в жодному об'єднанні не виникло паніки після появи відвідувача, магнітофон чи телевізор якого не полагоджено в строк. «Загляньте через кілька днів» — цю фразу, щоб її приймальники не повторювали зранку до вечора, можна було б виготовити друкарським способом і вивісити на видному місці. Як ото в готелях виставляють естетично оформлену табличку «Місць немає».

І тоді були б усі підстави сказати в черговому інтерв'ю, що в системі «Укрпобутрадіотехніка» широко впроваджується наукова організація праці. Принаймні, не менші підстави, ніж для твердження, що «Укрпобутрадіотехніка» повністю перейшла на нову систему господарювання. Бо, наскільки мені відомо, навіть під боком у міністерства, у «Київпобутрадіотехніці» не всі ще про це знають.

Знає генеральний директор об'єднання А. Г. Ставерський. Знає головний інженер В. В. Полуян. Знають начальники відділів об'єднання. На першу вимогу Вам представлять звіти, за якими усі поголовно радіомеханіки охоплені бригадним підрядом і запекло змагаються між собою за коріне поліпшення обслуговування населення. Та пригляньтеся уважніше, що ховається за цією бурхливою паперотворчістю, і Ви побачите те, що нині засуджено: підміну діла пустопорожньою балаканиною.

А на словесах далеко не заїдеш. Навіть якщо нашпигувати всі без винятку майстерні найновішими комп'ютерами.

Отож сподіваюся на конкретну відповідь, якої бажаю Вам і собі від щирого серця

ВАШОГО ПЕРЦЯ.

ПИТАННЯ — РУБА!

Гадаю, колись кимось кинуте гасло «Жінки, оберігайте мужчин», списувати на полиці нашого життя ще рано. Як на мене, то чудесне і дуже потрібне, і дуже актуальне, і дуже необхідне гасло. Не знаю, як ви, а я без нього ні на крок. Я його замовив кращому художнику нашої столиці, взяв у золоту рамочку і вивісив у найпочеснішому куточку своєї квартири. Як тільки дружина раптом, м'яко скажемо, заартачиться, я їй одразу на гасло показую:

— Бачила,— кажу. — А це — дурний придумав? Це придумав наш геніальний сучасник. У вік нейтронів і протонів, якщо хочеш нормально жити — оберігай мене, як мужчину. Інакше... Інакше...

Далі я не договорив — дві скупі, але чоловічі сльози самі по собі витекли з моїх очей... Я їх, не соромлячись, витер і сказав:

— Інакше тобою зараз,— і ще раз витер сльозу,— не в хімчистку, не в побутово-пральний комбінат, а на кладовище... Ти пройдися по його сумних алеях, прочитай написи лише на пам'ятниках, де записано не «Дорогому Івану від держплану», а «Івану від Богдани», «Дорогому Феді від Неді», «Колі від Олі», «Васі від Каті»... Так скажи, хто з нас раніше вмирає? Чоловіки чи жінки?..

— Буває, і жінки раніше, але чоловіки ледачі, одразу після смерті дружин одружуються, і їм уже не до пам'ятника. А жінки не такі...

— Ще одне слово, і пошлю ще далі... не в хімчистку, а в радіоательє, або бюро по ремонту холодильників.

Дружина одразу прикусила язика. Навантажила на себе мішок і, вибачте на слові, поперла той лантух у пральню. Ні, таки сильнющі ці жінки й у вік атома. У мене, приміром, жіночка маленька, мініатюрна (її тільки виставляти на конкурсі мод), а винослива, як кінь Пржевальського. Сумки носить, кошики носить, лантухи, як заправський биндюжник, на плечі однією рукою закидає. Бо в другій тримає коляску, в якій сидить малюк, а з коляски ще звисає сітка з-під порожніх пляшок. Плящки з-під чого я вже не уточнюю. Бо тема нашого фейлетону дещо інша — «Як вберегти мужчин».

— Мене не мішки лякають, не сумки,— буває, схлипує дружина. — Мене наша сфера обслуговування лякає. У мене від тієї сфери уже ноги тремтять і вії сіпаються. Хоча б ти раз туди сходив...

— Ти хочеш, щоб тремтіли ноги у мене? Чого ж ти за мене виходила заміж? Щоб я тобі по хімчистках бігав?

— Боже, які ви деспоти, чоловіки...

— Одну хвилину,— починаю філософствувати я. — Але ж я тобі нічого не забороняю. Ти ж у мене вільна, як птаха. Хочеш помити підлогу, будь ласка. Хочеш попилососити кімнату, ласкаво просимо, усією сім'єю. Вибити килимки на парканах біля швидкісного трамвая — ось тобі в руки найкраща вибивачка республіки. Останнє слово техніки з чорного поліетилену: гнеться, а не ламається. Словом, як ти...

А якщо без іронії,— якось розчулився я. То дружина — це ж твій друг! Хай хто там що не каже, але якщо вона тебе любить, носить сітки, мішки і корзини після роботи, бере штурмом автобуси і трамваї і при цьому намагається зберегти ще й красу і не відстати від моди, то її таки варто любити. Жінка — це незамінна в наш вік істота.

Саме за це я й свою люблю. Я вам чесно скажу, аби не дружина — не писати мені б цих рядків. З моїм характером у мене уже давно теж не те що брови сіпалися, а й вуха і голова йшли б обертами, а очі випромінювали б такі кола райдуги, що світ би мені став сіро-буро-малиновим.

І все ж одного разу я наважився. Я таки вийшов з дому і попрямував у хімчистку. Зайняв чергу за жінками, дочекався, здаю костюм, а товаришка з сфери обслуговування глянула на мене, і одразу в мені інтелігента визначила, словом, здогадалася, що я ще не знаю, що таке «смалений вовк».

— Ти що, вперше у хімчистці? — питає.

— Уперше!

— Воно й видно. Ти хоча б гудзики на штанях пообрізав,— і тиче мені в руки лезо. Взяв. Не встиг двічі чиркнути, як один раз по пальцях, другий раз по штанях.

— Таких не приймаємо!

— Яких таких?

— Порізаних і з цими ось плямами...

— Так я ж...

— Нічого не знаю... Он завідуюча сидить. Насіння лузає. Ідіть до неї.

Я до дами з гарбузовим насінням. Вона слухає мене, як монумент. Аби час від часу не поплювувала, сприйняв би її за манекен.

— Приймальниця каже... — підтверджую.

— Правильно каже,— перебивас вона мене. — А якщо ви ножем когось пирнули? А тоді з когось ті штани зняли? А тепер хочете, щоб чиюсь кров на ваших штанях наша хімчистка вимивала?! Нічого не вийде, громадянин. Бачили ми таких...

— Та ви що?!

— І котись звідси, поки я міліцію не викликала. Принесеш довідку з міліції, тоді й говорити будемо,— піднялась і повернулась до мене усім своїм антифасадом, якого не те що ножем — гаубицею з першого разу не візьмеш.

Потім пішов я пляшки з-під «Фієсти» здавати.

— Таких не приймаємо!

— Чому?

— Ти про це в міністра спитай, а не мене! Калькуляції ще не розробили, прейскуранта не спустили,— заговорив він віршами.

Ходив я ходив, поки підметки не відлетіли. Забіг у шевську майстерню «Сьогодні на сьогодні». Сідаю на стілець, скидаю чобіток.

— Айн момент,— каже той, що шилом щось штрикав. — Одна нога тут, друга там.

— Не зрозумів! — кажу.

— А я не до вас. Я сам собі командую. Робочий же час. А в гастрономі тараню і пиво привезли. У нас інформація точна. Галі ж чобітки за це безкоштовно лагодимо. Хочете, біжіть за мною. Не хочете, сидіть босі.

Сам побіг, сам і примчав. Розгорнув пакунок. Взяв ту тараню за хвоста. Роздер її навпіл. Запах — умерти можна. Я навіть згадав, що зранку, крім чаю, нічого в роті не було.

Потім за пляшку взявся. Ковирнув корок металевою лапкою, тільки піна бризнула. Витяг гранчак з-під столу. Його колега теж молоток з цвяхами залишив в спокої.

— Товариші,— не витримав я, ковтаючи слинку. — Бога в животі майте. Я ж босий сиджу уже добру годину.

— А вас ніхто з нас не роззував. Самі роззулися, самі й взуйтеся.

А я їм на табличку показую: «Сьогодні на сьогодні», свято віряючи, що цим я уже їх пришпилю до стінки. А вони мені:

— А ще не вечір! Куди нам спішити. Написано на сьогодні, сьогодні й зробимо.

— Ви ж на державній службі,— починаю їх соромити. — Ви ж для клієнта, а не клієнт для в...

— Стоп, стоп, папашо,— поставив склянку з пивом. — Бачу, нерви здають. А у нас не нейрохірургія, а звичайнісінька шевська майстерня імені дратви і дерев'яного кілка. Покажуй підошви...

Показав.

— Фью,— присвиснув він. — Імпортна. Ні, не підходить. Ми спеціалісти по вітчизняних виробах. Тюпай, папашо, далі. Все за імпортом ганяєтесь. А хто свої вітчизняні купуватиме? — кричав він мені услід.

Додому я прибіг взутий на одну ногу.

— Що таке? — питає дружина.

— Рибонько, на роботу спішу. Дай мені інші черевики, а ці віднеси, будь ласка, в майстерню. Я тебе дуже прошу... Ох, ти ж, моя кішечка. Дай я тебе хоч поцілую. А то вже й забув, коли цілував.

— Що це з тобою? — глянула вона підозріло на мене.

А що я їй міг відповісти. Я ж то знав, у яке пекло її посилаю. Дай, гадаю собі, хоч поцілую жінку перед яким-небудь черговим стресом віку. Словом, побігла моя кішечка, мурликаючи якусь пісеньку, у прально-банний комбінат. Через кілька годин повернулася тигрицею. Якби не чергова порція поцілунків і пілюль, певний, скальп зняла б. А що буде завтра після шевської майстерні і хімчистки.

Отже, з мужчинами ми проблему розв'язали. Принаймні, з одруженими. Їм є кого посилати на передові позиції нашої сфери обслуговування. А от як бути з жінками? Хто їх вбереже від такого обслуговування? Оце питання!

Олег ЧОРНОГУЗ.

Телеграфне Агентство Перця

РЕМОНТ — ЗАОЧНО

ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСТЬ. Житель села Комарники Турківського району В. Комариницький надіслав до штаб-квартири ТАП цікаву інформацію: умільцям із Старосамбірської майстерні обласної «Ремпобуттехніки» вдалося заочно відремонтувати його холодильник «Саратов», про що свідчить відмітка у технічному паспорті. Технологія подібного ремонту виявилася напрочуд простою. Під час візиту В. Комариницького у майстерню майстер В. Федаш вирізав з паспорта талон № 1, після чого повернув його власникові.

Досвід старосамбірських побутовиків відкриває перед ремонтною службою заманливу перспективу: нічого не робити, а зарплату одержувати.

ДОВОДИТЬСЯ ПОСПІШАТИ

Як передає наш вінницький кореспондент, у місті останнім часом можна спостерігати дивне видовище. Скажімо, людина їде у тролейбусі, тримаючи в руці коробку з тортом виробництва місцевого хлібокомбінату. І раптом, глянувши на годинник, розв'язує коробку і починає панічно швидко цей торт їсти. Нарешті вдалося встановити причину такого дивного поводження деяких вінничан. Виявляється, на тортовій коробці стоїть штамп: «Употребить до 11.00». Ніяких інших написів та уточнень немає. Тож і доводиться поспішати.

ПОСТІЙНО У ПОШУКАХ

перебувають фармацевти села Депівки Конотопського району Сумської області. Головна їх мрія — це винайти такі препарати, які привчили б правління місцевого колгоспу, очолюваного тов. Куровим, доводити розпочату справу до кінця. А саме — добудувати приміщення нової аптеки та амбулаторії, нової контори колгоспу, а також будинки для колгоспників, споруджувати які розпочали десять років тому.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

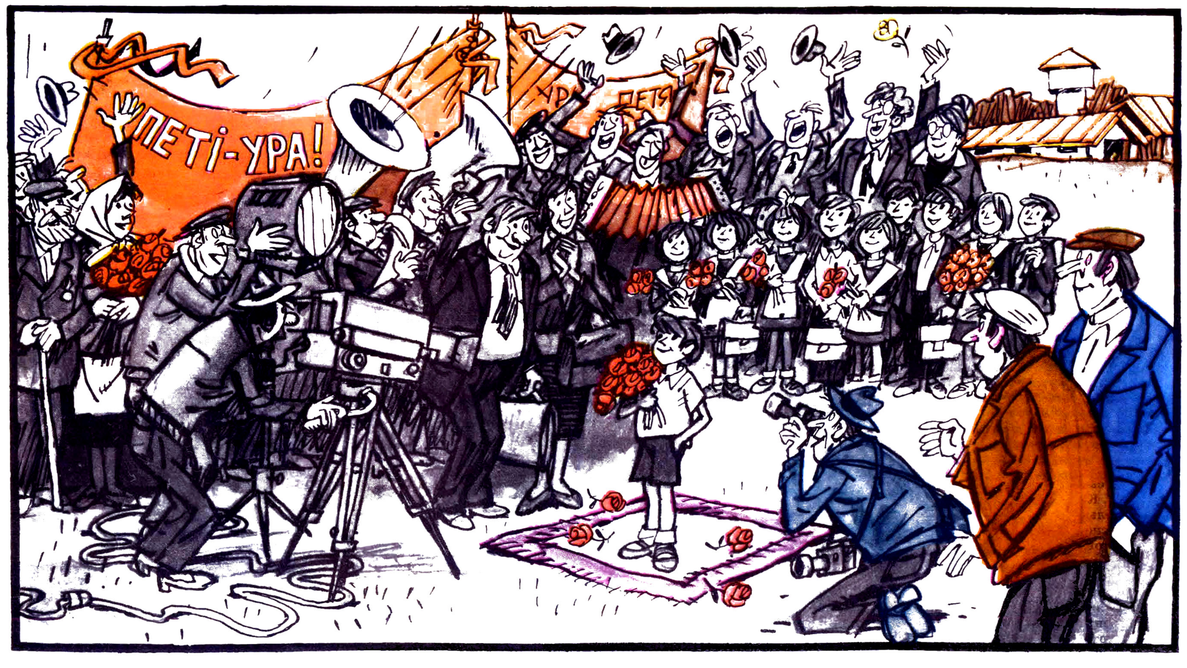

— У вас, як видно, сьогодні свято?

— Так. Петя Сидоренко пообіцяв після закінчення школи залишитися працювати у колгоспі.

Привозьте— доламаємо!

Неймовірна історія трапилась у місті Донецьку. Уявіть собі, ні з сього, ні з того зайнялися корпуси заводу «Пожежтехніка». Ну, відразу здійнялася тривога, подзвонили по 0-1, схопилися, хто за що міг,— за ломи, багри і лопати — та й давай гасити. А воно — не згасає! Так і згорів завод.

Гм-гм... А де ж, скажете, були люди героїчної професії — пожежники? Оті, що, за сценаріями усіх кінофільмів, прибувають на місце пожежі чи не раніше, аніж вона виникла?

А вони... взагалі не прибули. Бо тільки вискочили їхні машини з гаражів, як тут же зламалися. В однієї колесо відлетіло, у другої заклинило кермо, у третьої зачмихав двигун, у четвертої загарчала коробка швидкостей. А в одної — так взагалі задній міст, вибачайте, відскочив...

А машини ж були — щойно із капремонту! І проводив їм капремонт не хто інший, як той же таки завод «Пожежтехніка»!

Ну, а тепер серйозно: не було у Донецьку такого випадку. Стоїть завод цілий-цілісінький і приймає на ремонт пожежні машини з різних установ і організацій. Бере за це чималенькі гроші, ставить оті машини у свої майстерні і... за яких-небудь півроку доводить їх до такого стану, що вони не тільки пожежу гасити, а й рухатися нездатні.

Саме таким робом відремонтували, вибачаємось, доламали на цьому заводі спецмашини колгоспу «Дружба» Тетіївського району Київської області та радгоспу «Старосільський» Рокитнівського району, що на Ровенщині. Обійшовся кожному господарству отакий сервіс у 2480 карбованців з копійками. Недешево, скажемо!

Отож із «Пожежтехнікою», повторюємо, на щастя, усе в порядку. Тьху-тьху, як кажуть. Бо керівництво цього підприємства на чолі з директором Віктором Іларіоновичем Костроміним про дотримання правил протипожежної безпеки дбає ретельно. Але якби, не приведи, доле, довелося гасити пожежу на «Пожежтехніці» відремонтованими тут машинами, то... Важко, словом, що-небудь було б гарантувати!

Вас. ШУКАЙЛО.

P. S. Коли ми розповіли про ці два випадки безпардонного здирства під виглядом ремонту директорові заводу В. І. Костроміну, він хитрувато запитав:

— А навіщо ж представники господарств акти готовності підписували?

А й справді, навіщо? Отже, до відома надто довірливих замовників: забираючи з капітального ремонту у донецькій «Пожежтехніці» ваші машини, спочатку уважно роздивіться: а чи не забираєте ви кота у мішку?

в. ш.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

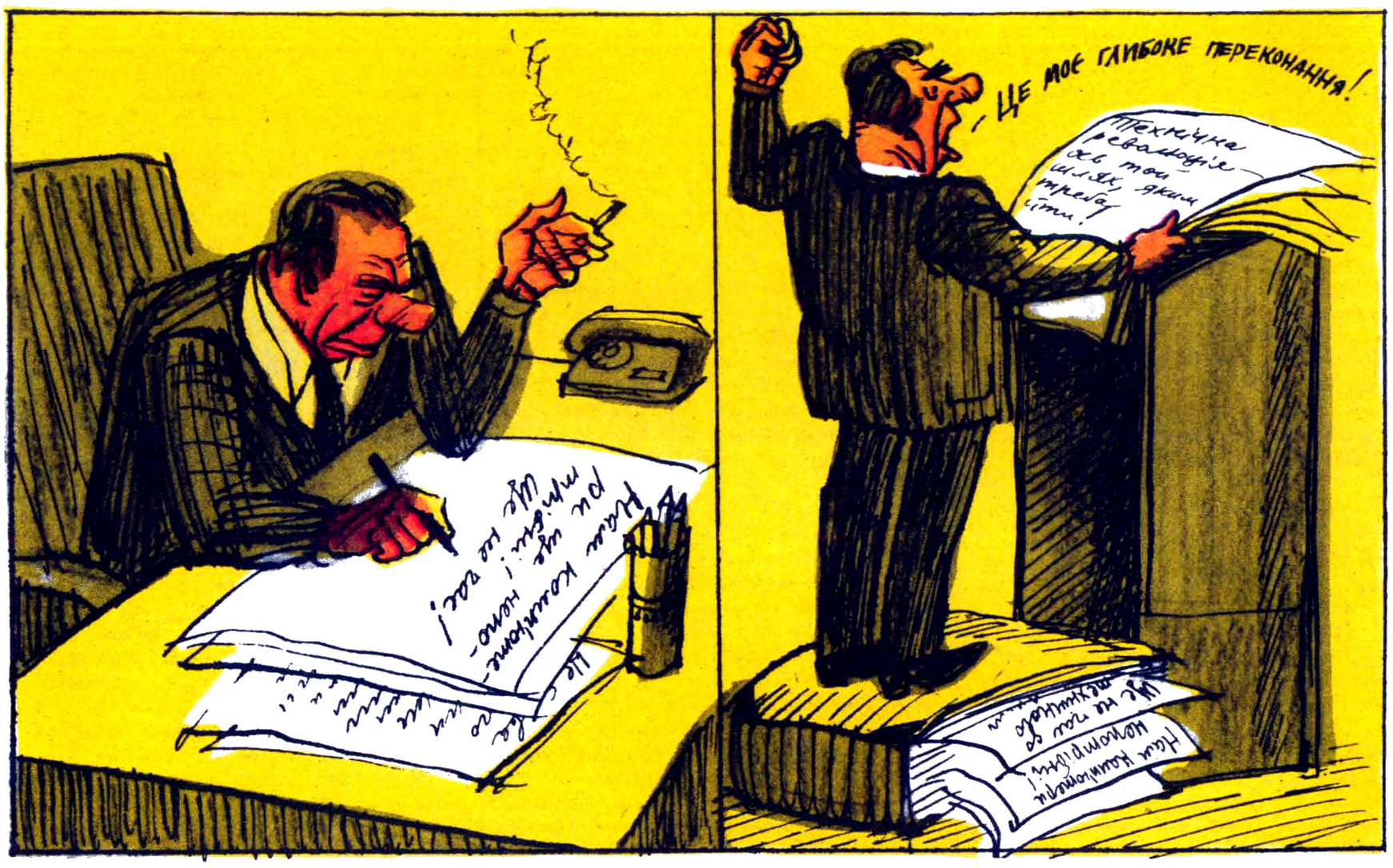

Учора...

● *З погляду хабарника: «спасибі» — це чорна невдячність.*

● *Коли людина пропаща, тоді її розшукує міліція.*

● *Хто обминає закон, того закон не обминає.*

Юрій РИБНИКОВ.

● *Дилема: або розкішно жити, або спокійно спати.*

І сьогодні.

● *Не зводьте кінців з кінцями, якщо вони під високою напругою.*

Юрій МЕЛИХОВ.

● *Декого переконує лише та відповідь, яку він хоче почути.*

● *Виняток із правил так багато, що пора вже створювати правила для винятків.*

Юрій ІВАНОВ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

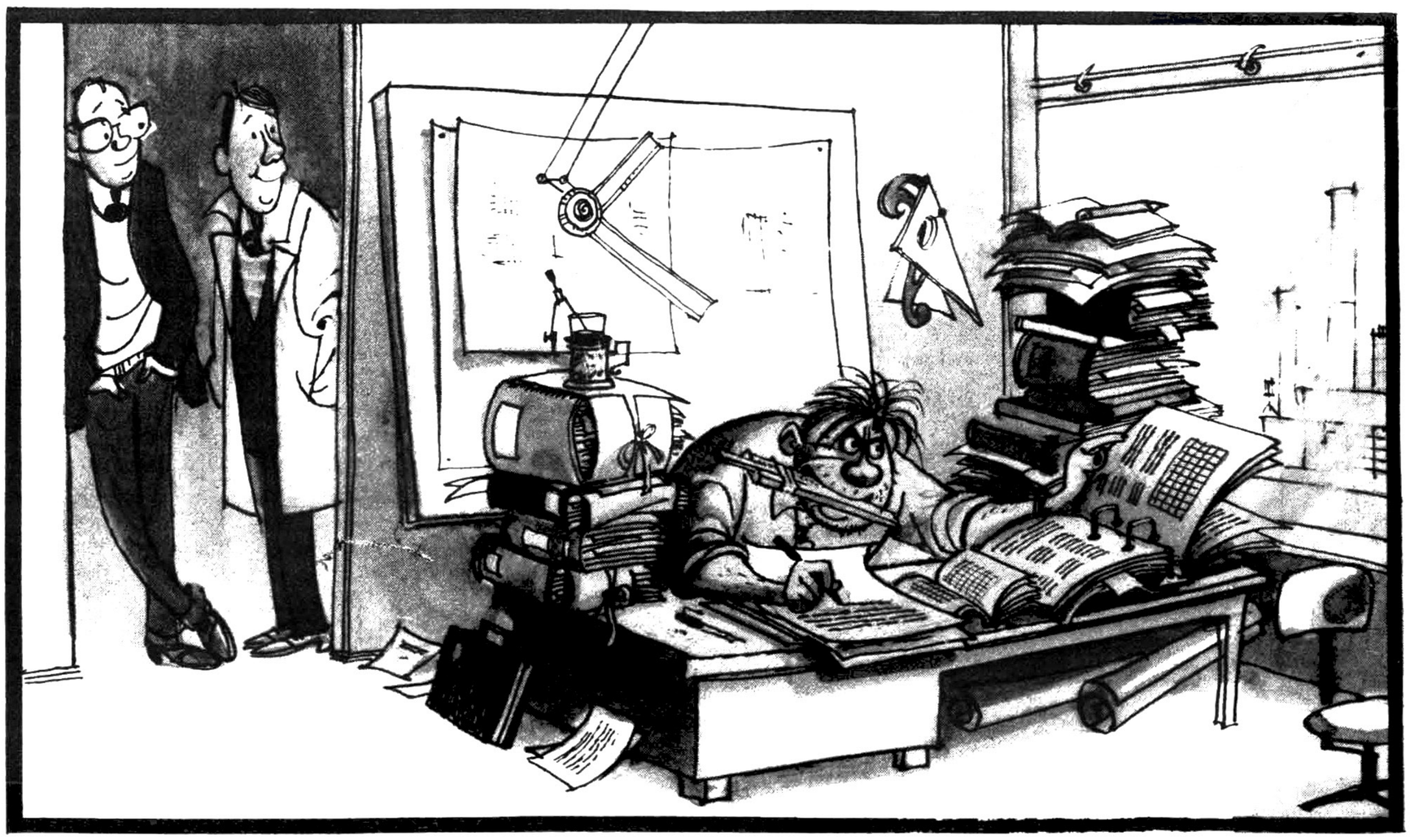

— Ніколи не думав, що Петренко такий працьовитий. Мабуть, пообіцяли підвищити?

— Та ні, пообіцяли позбавити прогресивки...

МОРЕ ЗА ПІВЦІНИ

Чарівне море при тихій погоді в період літніх відпусток! Сонце і небо, дельфіни і чайки, теплі обійми лагідних хвиль... О ні, морська романтика не чужа серцю сухопутного жителя.

І все-таки значно приємніше їхати на побачення з голубою стихією на цілком законних підставах, тобто з оплаченою путівкою в нагрудній кишені. «Дикунам» важче. Їм доводиться виканючувати тривіальний курник у переповненому подвір'ї приватника, вистоювати кілометрові черги за теплим квасом і брати в облогу бруднуваті їдальні з традиційним холодним шніцелем. «Дикуна» проганяють із впорядкованих пляжів, йому не дають напрокат водного велосипеда, він не одержує на ніч обов'язкової склянки кефіру для підтримання життєвого тонусу.

Ні-ні, вид на море значно сильніше полонить душу з тераси пансіонатського котеджу з гарантованим койкомісцем у прохолодній палаті. І тому, без жодного сумніву, слід усіляко вітати сучасні, упорядковані форми єднання з привільними морськими просторами.

Ну, чому б, скажімо, організовано не повалятися на золотому пісочку представникам такої нелегкої і мужньої професії, як водій вантажного автомобіля? Хіба не заслуговують вони на таку невинну розкіш після одинадцяти місяців, проведених у далеких виснажливих рейсах?

— Ще й як заслуговують! — одноголосно ухвалило свого часу керівництво Ворошиловградського обласного управління вантажного автотранспорту і побудувало власну базу відпочинку з екзотичною назвою «Тешебс» на березі найсинішого Чорного моря.

Та от халепа: відмовляється водій від екзотики! Просто руками й ногами відбрикується, і квит. Головний економіст управління Олександр Харитонович Головченко — а саме на нього, можна сказати, звалено тяжкий хрест організації оздоровлення та відпочинку трудящих — пробував уже і просьбою, і грозьбою:

— Не бажаєш, несвідома твоя голова, на море їхати — то оце, так і знай, якомусь «варягові» твою путівку віддам!

— І віддавайте,— сміється. — Мені що. Мені й на мілководній Лугані не гірше. Хімічний склад води, правда, трохи не той, але нічого, ми народ звичний.

Поговори з таким! І доводиться роздавати дефіцитні путівки, що називається, наліво й направо. Не пестити ж цілющим ультрафіолетовим променям нечутливий прибережний пісок! Хай уже краще на ньому поніжаться пожежники або, скажімо, льотчики цивільної авіації. У них теж професії цілком підходящі. Нерідко приходять, щоправда, на виручку автотранспортникам у їхній скруті і продавці та аптекарі, працівники обкому та облвиконкому, міліцейські чини та банківські службовці — громадяни, хай і не дуже тісно зв'язані з потужними КрАЗами й МАЗами, зате здатні тонко оцінити переваги літнього відпочинку у відомчих здравницях. Минулого року мало не 600 сторонніх осіб врятувало затишний «Тешебс» від цілковитого безлюддя. А без них управлінці, кажуть, просто не знали б, що й діяти.

— Е, не кажіть,— зустрівшись з О. Х. Головченком, безперечно, забідкався б і собі керуючий трестом «Ворошиловградспецбуд» Леонід Георгійович Акабардин. — Точнісінько і у нас такий клопіт. Оце як літо настає — так і суши голову: кого б на ту базу послати? Наші мулярі, штукатури чи там бетонники — просто пробі кричать, не хочуть: що ми, кажуть, у тій Анапі забули? Ми й так на свіжому повітрі влітку і взимку працюємо. Хай он, кажуть, директор Ольхівської нафтобази товариш Волков туди їде: він усе життя на бензині сидить, йому корисно провітритися. Або он, скажімо, пошліть заступника голови нашого Жовтневого райвиконкому товаришку Попову, голову районного спорткомітету товариша Гіневського. Вони люди інтелігентні, культурні, знають смак у цім ділі... Врешті, хіба мало є пристойних організацій! Облплан, трест їдалень, будбанк, облспоживспілка, фірма «Одяг»... Отам і шукайте охочих. Нехай собі їдуть та й борсаються у хвилях морських, як їм так це подобається. Ще й вдячні вам будуть. Диви, колись і вам у пригоді стануть. А нас нічого туди пхати! Ми люди не горді, нам і Сіверський Дінець — акваторія цілком підходяща.

Уявляєте? Що залишається робити бідолашному керівництву тресту на чолі з товаришем Акабардином? Отак бери та хоч закривай базу! І доводиться звертатися до товариша Волкова. Агітувати товаришку Попову. Бити поклон товаришеві Гіневському. Обдзвонювати облплан, облспоживспілку, будбанк, трест їдалень, фірму «Одяг»... Згляньтеся, мовляв, товариші на наше винятково пікове становище, не залиште в біді!

Ну, й не без того, відгукуються. Минулого року понад три сотні чоловік отаким чином якось уговтали. А як воно буде цього сезону — ще невідомо.

Словом, важка і невдячна то справа — тримати власну освоєну територію на березі теплого моря. Мода на ті моря проходить, чи що?.. Здавалось би, нащо вже потужний трест «Дніпрометалургмонтаж», а й тому доводиться укомплектовувати свою чудову причорноморську базу «Дніпровські зорі» хтозна, вибачайте, ким, тільки не власними кадрами. Тут — і доблесні трудівники громадського харчування, і непідкупні державтоінспектори, і товариші з аптекоуправління, і висококласні спеціалісти з універсаму та ЦУМу, і відмінні знавці своєї справи зі станції автотехобслуговування... Декого вдається умовити тільки за півціни. Скажімо, голову комітету народного контролю Бабушкінського району м. Дніпропетровська т. Ткаченка ледве ублагали п'ятдесятипроцентну путівочку взяти та приїхати хоч задешево помилуватися тією казковою екзотикою, та похлюпатися у ній після виснажливих принципових перевірок, та скуштувати витворів щедрої місцевої кухні... Довгенько, правда, опирався товариш, але зрештою не погребував гостинністю, згодився.

Не наважилися брати повну вартість путівок і з пильнооких представників позавідомчої охорони, трудящих міськкооптторгу, наркологічного диспансеру, Головпостачзбуту та деяких інших організацій: ану, як стануть у позу та й, чого доброго, зовсім відмовляться їхати? Кого тоді «Дніпровським зорям» обігрівати своєю турботою?.. Ми уявляємо, яка то неспокійна служба у заступника керуючого трестом Віталія Григоровича Москаленка та голови об'єднаного комітету профспілки Юрія Вікторовича Євланова, котрі цією нелегкою ділянкою відають і віддають їй, можна сказати, весь жар своїх велелюбних сердець.

Але якось воно потихеньку утрушується. І з настанням нового сезону благословенні південні пляжі знову сповнюються життєрадісними голосами. Он від білого корпусу Будинку колгоспників енергійно прямує купка завзятих преферансистів, жваво обмінюючись на ходу інформацією про останні досягнення вітчизняної та зарубіжної генетики. Ген на моріжку, що його орендує солідне хімічне об'єднання, йде захоплююча професійна суперечка про способи розведення білого амура і коропа дзеркального у водоймах чернігівського Полісся... При бажанні завжди можна добитись, аби жоден метр дорогоцінного приморського пісочку не пустував, аби був якомога більше потрібен людям. І то не яким-небудь, а, візьмемо на себе сміливість запевнити,— **потрібним** людям!

І. ЛАГОЗА,
В. БОЙКО.

Ворошиловград — Дніпропетровськ.

СОРОЦІ Н. А. — *завідуючій магазином № 20, що у селі Бурбено Семенівського району. І було за що. Бо Сорока виявилася людиною недобросовісною, до своїх обов'язків ставилася так-сяк. А це, природна річ, викликало невдоволення у сельчан. Ось вони взяли та й написали про це все до редакції Перця.*

Як повідомив заступник голови правління Полтавської облспоживспілки В. Я. В'юницький, факти підтвердилися. Н. А. Сороку від завідування магазином увільнено.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

КАШЕЛЬНИКОВУ О. О. — *начальнику Гайсинської виробничо-територіальної дільниці «Рембутпобутехніки». А приводом послужив лист клієнтів, замовлення яких Олександр Олександрович систематично мурижив і ніколи не виконував у строк. І, на свою голову, домурижився.*

Бо, як сповістив Перцеві головний інженер Вінницького облпобутуправління В. О. Дорощук, за нехлюйство і порушення правил виконання замовлень О. О. Кашельникова з посади звільнено.

Мал. В. ШИРЯЄВА

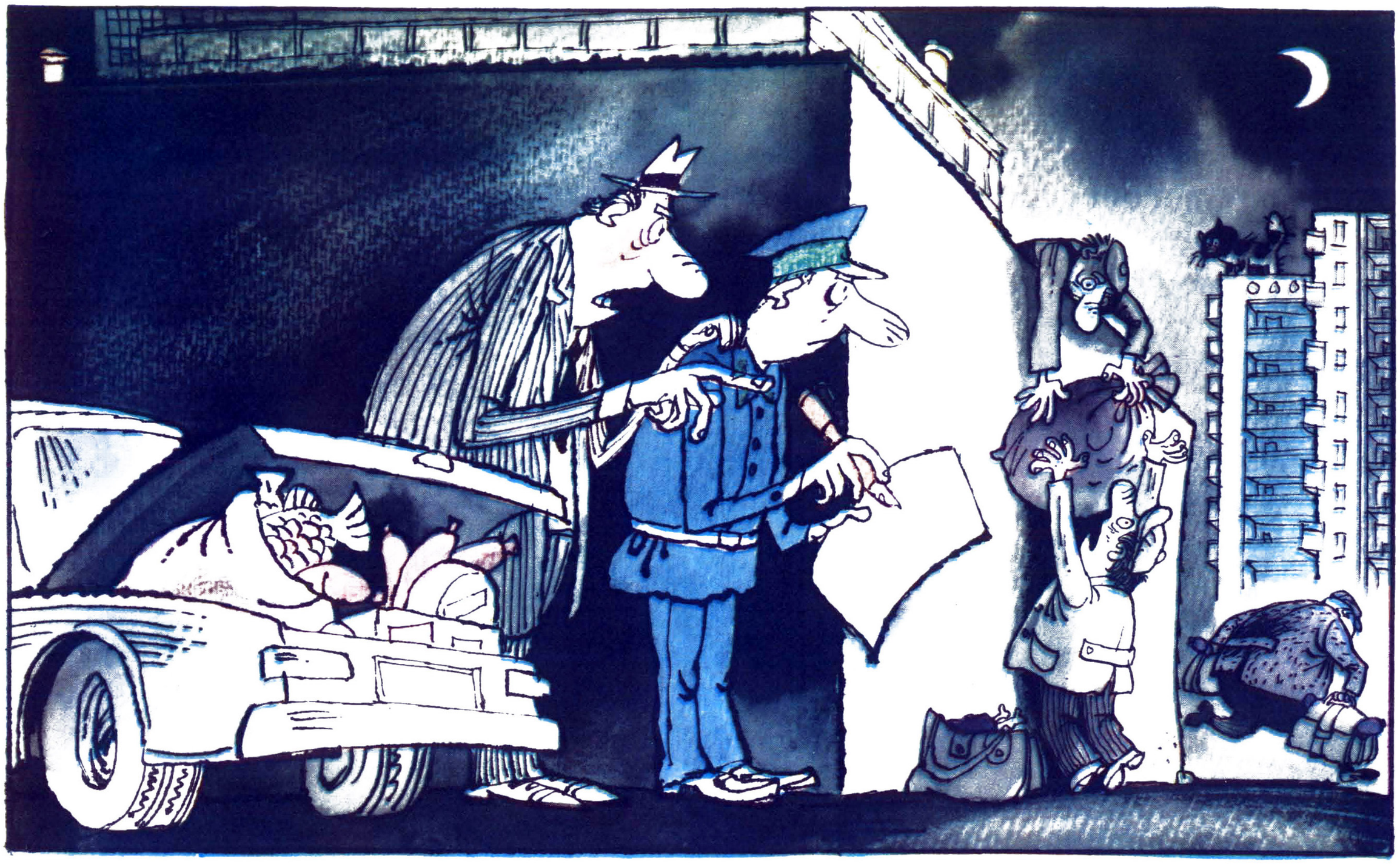

— Запиши всіх, хто на державне добро зазіхнув!..

ДОКРИТИКУВАВСЯ

У лікарні згорблений
Чоловік
То за груди схопиться,
То за бік:
— Доконали образи
Навісні —
Виступав на зборах я
Уві сні.
Де вночі й набралося
Стільки слів!
Про усі недоліки
Розповів.
Я огріха жодного
Не минав
І начальство критиці
Піддавав.
В порошечок винних я
Перетер.
А прокинувсь — зо страху
Ледь не вмер...
Ще й тепер макітриться
Голова,
Наче хто зсередини
Розрива.
Серце, як незмащене,
Стукотить,
Із грудей вискакує
Кожну мить.
Ув очах затьмарився
Білий день...
Дайте мені, лікарю,
Бюлетень!

Володимир СТРЕКАЛЬ.

Коли сходив молодик... (10 коп.)

ГУМОРЕСКА

Македон Каністратович Запара повертався додому в гарному настрої. Цьому сприяли дві обставини. По-перше, йому ще на роботу подзвонила дружина й пообіцяла приготувати на вечерю його улюблену смажену картоплю й салат із квашеної капусти, а по-друге, по телевізору показуватимуть хокейний матч за участю улюбленої команди.

Та не встиг Запара переступити поріг рідної квартири, як на нього налетіла дружина.

— Доню,— винувато усміхнулась вона. — Поки ти не роздягнувся, сходи в магазин, бо ми забули купити хліба.

«Ми» — це власне дружина й дев'ятикласник Гоша, їхній син з явними симптомами алергії, коли заходить мова про якесь домашнє доручення. Запобігаючи прогресуванню синової хвороби, Македон Каністратович мовчки подався до магазину. «Що б ви й їли, якби не батько!» — збуджено резюмував він, спускаючись ліфтом.

А коли він вийшов з під'їзду, його втомлену за день голову й геть обсіли невеселі думки. «Отак усе життя,— думав він жалісливо. — Захочеш один раз відпочити культурно біля телевізора — то маєш. І це за те, що цілими днями товчешся, як проклятий, бігаєш, крутишся, не маєш хвилини вільної, щоб угору глянути...»

А вгорі, як на те, просто над їхнім дев'ятиповерховим будинком сходив у вечірнє небо чистий, аж срібний, місяць-молодик.

Македон Каністратович згадав, як мама його вчила в дитинстві показувати молодикові гроші, тільки обов'язково — срібну монету. Це для того, щоб весь місяць не виводилися гроші. «Нехай прогресивка буде побільшою»,— загадав Македон Каністратович, нишпорячи в кишенях. Проте, як на біду, йому попадались самі тільки мідяки, і він ховав їх подалі в кишеню штанів. Нарешті знайшовся біленький гривеник.

— Ось тобі! — сказав Запара вдоволено, показуючи молодикові гривеник на долоні. — Гляди ж, не піддури мене!

Аж раптом гривеник ковзнув по долоні — і впав. «Ах ти ж... — пошкодував Македон Каністратович. — Десять копійок — то таки теж гроші. Це коли всі почнуть гривениками розкидатися, то де ті карбованці й візьмуться».

Нахилившись якомога нижче, він почав обережно мацати долонею землю. Але білий гривеник, та ще й при слабенькому світлі молодика, знайти було непросто. Отож Запара ні з чим, а точніше — з геть поганющим настроєм зайшов у магазин, узяв з полиці буханець і підійшов до каси.

— З вас шістнадцять копійок,— сказала касирка, навіщось відклавши названу суму на рахівниці.

Македон Каністратович вдарив по кишені. Проте сподіваного дзенькоту не почулося. Він пригадав, що мідний дріб'язок склав у праву кишеню штанів. Пірнув туди рукою — пусто: у кишені виявилась дірка.

— Пробачте, я передумав,— сказав Запара касирці.

— То навіщо було хліб руками мацати? — обурилася вона.

Запара поспіхом вийшов з магазину. Він був злий, як сто чортів, і йому страшенно хотілося на комусь злість зігнати.

Піднявшись на свій поверх, Македон Каністратович натиснув кнопку дзвінка і, коли дружина відчинила двері, гримнув:

— Скільки разів я просив тебе не називати мене отим дурацьким «Донею»?!.

Віктор БАРАНОВ.

ПРОФІЛАКТИЧНИЙ РЕВЕРАНС

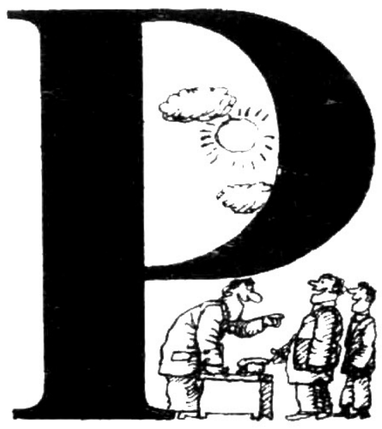

РЕВІЗОРІВ декому хочеться зустрічати від усієї душі, навіть якщо вона у плані перевірки чиста, немов готельне простирадло після добросовісного прання. Існує такий незбагненний феномен, та й годі.

Ось і керуючого Шахтарським міським відділенням Держбанку Л. І. Пелипаса теж непереборно потягло зробити щось приємненьке для п'ятьох дам із контрольно-ревізійного відділу при Донецькій обласній конторі Держбанку, які прибули до нього на планову перевірку. Якийсь такий глибокий, розрахований на позитивний ефект, реверанс.

— Як?! — палко гукнув Леонід Іванович. — Жінки, перед якими блідне будь-яка цифір, тулитимуться у міському готелі?!

Це зовсім не означало, що керуючий спалахнув бажанням запропонувати ревізоркам власний дім. Л. І. Пелипас мав на увазі значно комфортабельніший варіант. Саме тому він зняв телефонну трубку і набрав номер директора з питань економіки об'єднання «Шахтарськантрацит» І. М. Заїки.

— Про що мова! — співчутливо відгукнувся директор на заклик керуючого посприяти з улаштуванням командировочного побуту ревізорок. І категорично запевнив: — Дами тулитимуться у санаторії-профілакторії «Антрацит»!

Усе інше було справою тієї ж телефонної техніки. І. М. Заїка подзвонив головному бухгалтерові шахти «Комсомолець Донбасу» Є. М. Коссе, той вийшов на зв'язок із головою профспілкового комітету В. Г. Мандрусом, і питання комфортного перебування на території Шахтарська дам, перед якими блідне будь-яка цифір, було вирішено миттєво. П'ять путівок до санаторію-профілакторію «Антрацит» Шахтарського територіального комітету профспілки робітників вугільної промисловості було вручено ревізоркам без найменшої паперової тяганини.

Не підвів і головний лікар «Антрациту» А. Д. Диконов.

— Само собою! — з готовністю відгукнувся він на ситуацію, яка вимагала яскравого джентльменства. — Дами тулитимуться тільки у нас! Для цього ми підшукаємо їм болячки на будь-який смак!

А. Д. Диконов і справді виявив на діагнози виняткову щедрість. Бригадирові ревізорок С. І. Ємельяновій він не пошкодував хронічного бронхіту. Його ж приписав З. М. Кутуєвій. Частими простудними захворюваннями наділив О. М. Кравченко. Вегетативно-судинну дистонію за гіпотонічним типом виявив у Т. В. Щербини. А ось Н. Д. Спартесній дісталася така колоритна недуга, як неврастенія.

Усі діагнози були підкріплені потужною профілактикою. Дами тулилися у люксівських умовах. За обіднім столом їх прагнула обслуговувати особисто шеф-кухар Л. Г. Солодунова.

Проте, як відомо з фольклорних джерел, лиш те добре, що добре кінчається. Ревізоркам же довелося якнайпоспішніше покидати затишний «Антрацит», оскільки далеко не всі мужчини у Шахтарську виявилися джентльменами. Знайшлися й такі, які дізнавшись про глибокий профілактичний реверанс, стали мучитись логічними, на їхній погляд, запитаннями. Найголовніше з-поміж них було сформульовано колишнім гірником, а нині ветераном праці П. Л. Сапачем: за чий рахунок?

Одначе П. Л. Сапач не був би активістом преси, якби сформулював його суто риторично, а не у фейлетоні, призначеному для міської газети «Знамя победы». Він не був би також кандидатом економічних наук, якби з комп'ютерною ретельністю не порахував у своєму робсількорівському витворі, у скільки обійшовся цей щедрий реверанс, затіяний банківським лідером.

Керуючись залізною логікою, П. Л. Сапач довів: а) ревізорів можна було цілком просто поселити у міському готелі, оскільки вільних номерів, у тому числі люксівських, там завжди повнісінько, ресторан на першому поверсі — отож сніданки та вечері там можуть подавати хоч у ліжко; б) путівок на шахті «Комсомолець Донбасу» на цей заїзд не мусило вже бути, однак вони за чиїмсь велінням з'явилися; в) виписали їх другого січня, причому з оплатою за рахунок підприємства; г) поселили закодованих під трудівників шахти дам у «Антрацит» сьомого січня, хоча там повинні приймати виключно лиш гірників, та й то не всіх, а — тільки місцевих; д) ревізорки стрімголов рвонули звідси рівно за десять днів, коли стало відомо про скандал, який може вибухнути; і заднім числом до каси профкому невідомо ким було внесено повну вартість путівок — по 156 карбованців за кожну, хоча, природно, це вже не міняє справи, позаяк спроба з негідними засобами наявна і за неї, безумовно ж, треба сповна відповідати...

Звичайно, за такі фейлетони у газетах хапаються обома руками і мерщій ставлять їх на видне місце. Одначе цього разу ні видного, ні хай би вже не дуже видного місця для нього чомусь не знайшлося. Вочевидь, редакції просто не сподобався заголовок. А це, погодьтеся, дуже ваговита підстава, щоб не обнародувати й того, що було під тим заголовком. Принаймні, я можу пояснити непояву фейлетона в газеті тільки цим...

Ну, а як же все-таки сама ревізія, чи успішно вона завершилась у Шахтарську? Чи піднесли на новий щабель, набираючись нових сил у санаторії, згадані ревізорки рівень ревізійно-фінансової діяльності?

Із цими запитаннями я звернувся у Донецьку до керуючого обласною конторою Держбанку О. І. Клевця. Він популярно розтлумачив, що, оскільки фінансова стезя надзвичайно важка, то, як правило, після подібних перевірок йому — Олександрові Івановичу — доводиться викликати до себе місцевих банківських вожаків і пісочити за викриті недоліки. Але цього разу все виявилося гаразд, нікого з Шахтарського відділення Держбанку пісочити не довелося.

Ще б пак! Які могли бути недоліки, коли перед ревізійними дамами зробили такий розкішний реверанс! Санаторний. Профілактичний.

А. НАУМОВ.

Донецька область.

Веселим олівцем

Володимир ЗАБАШТАНСЬКИЙ,
письменник

Дружній шарж П. КОСТЮЧЕНКА.

СИЛЬНА НАТУРА

Петро натуру сильну мав,
Тому й з роботи попросили:
На повну силу випивав,
А працював лиш на півсили.

СТРАХИ ЛЕДАРЯ

Не має ніколи спокою,
Отож і не йде до роботи:
Страшиться морозу зимою,
А літом боїться спекоти.

ОСОБЛИВИЙ ХАРАКТЕР

Начальник цей — людина нетипова.
Натура в нього грізно-вибухова.
Він часто так спалахує на зборах,
Що з нього можна виробляти порох.

Василь КРАВЧУК.

ДРУЖБА З ПІДТЕКСТОМ

Дмитро і Кость — немов брати,
Вірніших друзів не знайти!
А надто вірний Кость: щомиті
Готовий дати руку Миті.

Чи роздобути кавуна,
Чи заколоти кабана,
Чи там картоплю посадити,—
В усьому радий догодити.

Завжди, коли Дмитро просив,
Кость лагодив, косив, носив.
Раз навіть прикрашав ялинку
І доньку розважав, Галинку.

А від Дмитра йому були
І премії, і похвали.

Є штрих один у їхній дружбі:
Підлеглий Кость Дмитру по службі.

Валентина СТЕПАНЕНКО.

м. Вінниця.

ВІЗ НА ПІДРЯДІ

Коли харківських керівних будівельників уперше запитали, як вони ставляться до бригадного підряду, вгору здійнявся нехай і не ліс, але величенький і густий гай рук. За цим одностайним «за» послідувала серія нарад, оперативок і п'ятихвилинок, на яких до найдрібніших деталей обсмоктувалася технологія впровадження прогресивного методу. Ще трохи згодом результати всебічного обговорення матеріалізувалися у плани конкретних заходів. А сьогодні керівники будівельних підрозділів дають оптимістичні інтерв'ю.

— Усі наші колективи працюють за бригадним підрядом,— з гордістю розповідає начальник домобудівного комбінату № 1 О. І. Юдін. — Процес будівництва житла відлагоджено, як годинниковий механізм.

— Підряд взяли на озброєння всі наші бригади,— не меншою гордістю світиться обличчя керуючого трестом «Сантехмонтаж-60» В. В. Ситосенка. — Робота в їхніх руках аж горить.

— І ми не пасемо задніх,— запевняє керуючий трестом «Харківспецбуд» В. В. Гончарук,— а, можна сказати, навіть навпаки.

Коротше кажучи, зі слів і паперів вимальовується повний ажур: житлові будинки ростуть, як гриби після дощу, а відповідні відділи виконкомів не встигають виписувати щасливим новоселам ордери на квартири.

Можна було б, виходячи з оцих інтерв'ю, писати не фейлетон, а оду, римуючи проценти і коефіцієнти, тонни і мільйони. Але в моїй душі черв'ячком копошився сумнів, породжений однією цифрою, що не вписувалася в переможні звіти про впровадження бригадного підряду: протягом минулого року робітники домобудівного комбінату відпрацювали у вихідні 170 тисяч годин, за це їм виплачено зарплати на 250 тисяч карбованців більше, ніж передбачалося.

Оскільки бригадний підряд, за ідеєю, повністю виключає аврали і штурмівщину, довелося відірватися від оптимістично-ажурних звітів і подивитися, що за ними ховається.

А ховаються, як виявилося, ті ж будівельні болячки, що дошкуляли і до впровадження бригадного підряду. Бригада В. Є. Казаринова з домобудівного комбінату на місяць пізніше передбаченого графіком строку почала зводити будинок № 32, бригада М. І. Кручка тиждень лущила насіння, обсівши котлован під фундамент будинку № 1. І все тому, що субпідрядчики з тресту «Харківспецбуд» не вимурували своєчасно фундаментів.

Опоряджувальники побілили і пофарбували все, що можна було побілити і пофарбувати в будинках №№ 9 і 11 на Салтівському житловому масиві, і вмили руки, а після них сюди прибули сантехніки із спеціалізованого управління № 508 регулювати сантехнічне обладнання. І регулювали доти, поки не залили водою півбудинку.

А щоб мати уяву про якість, досить пройтися квартирами будинку № 9, змонтованого бригадою А. М. Чуба за методом, в основі якого лежать технологічні операції «стук» і «грюк». З усіма наслідками, що з них випливають.

«Стривайте, стривайте,— може вигукнути нетерплячий читач,— виходить, що бригадний підряд у харківських будівельних організаціях існує лише на папері?»

Ні, не лише. В природі він також існує. Більше того, бригади своєчасно і навіть завчасно освоюють те, що їм належить освоювати. Дещо економлять. І за все це одержують солідні премії, одержують перші місця, потім діляться досвідом...

Але звести дім, як відомо,— це не означає просто вимурувати стіни. До генпідрядчика — в нашому випадку домобудівного комбінату — підпряжені субпідрядчики, уже названі трести «Сантехмонтаж-60» і «Харківспецбуд», які начиняють цегляну чи залізобетонну коробку сантехнікою, підводять комунікації, електрифікують.

Підпряжені то підпряжені, але тягнуть воза кожен по-своєму. Може, й не в різні боки, але й не в одному напрямку. Кожен клопочеться за своє. Одних, окрім фундаменту, нічого більше не хвилює. Вимурували його у стисліші строки — жени монету за ударну працю. Сантехніки пригвинтили труби, поставили крани та бачки — і об'єкт як з очей, так і з думки. А вже як там генпідрядчик — домобудівний комбінат — приймальну комісію умовлятиме, щоб на оцінку не поскупилася, як там новосели почуватимуться,— їх не обходить.

— А як ви ставитеся до комплексних бригад, які працювали б на кінцевий результат і гуртом відповідали за все — від закладки фундаменту до вручення новоселам ключів від вхідних дверей? — поцікавилися ми у керівних будівельників.

У відповідь знову здійнявся величенький гай рук. Але тут же ті руки потяглися до потилиць, почали куйовдити волосся, демонструючи, що хоч їхні господарі і «за», проте...

— Комплексні бригади — це, звичайно, добре,— зам'ялися на домобудівному комбінаті,— але ж підрядчики підводитимуть, їй-право, підводитимуть. А якщо трохи порушимо строки, всі наші, комбінатівські, героїчні зусилля через них зведуться нанівець.

— Домобудівники не звільнятимуть своєчасно будівельні майданчики від своєї техніки,— виставляють «аргумент» сантехніки,— отже, нам до об'єкта не підступитися.

— Де гарантії, що ми завжди матимемо належний фронт робіт? — упирається трест «Харківспецбуд».

Затримка, як бачимо, за взаємними гарантіями. Воно, звичайно, можна було б сісти за стіл переговорів без попередніх умов і по-діловому вирішити всі проблеми. Але в такому разі слідами слова повинне піти діло.

Власне, «піти» — не зовсім точно. Діло треба рухати. А це набагато складніше, ніж безцільно дискутувати по кабінетах, спихаючи відповідальність один на одного.

В. СУБОТА.

м. Харків.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

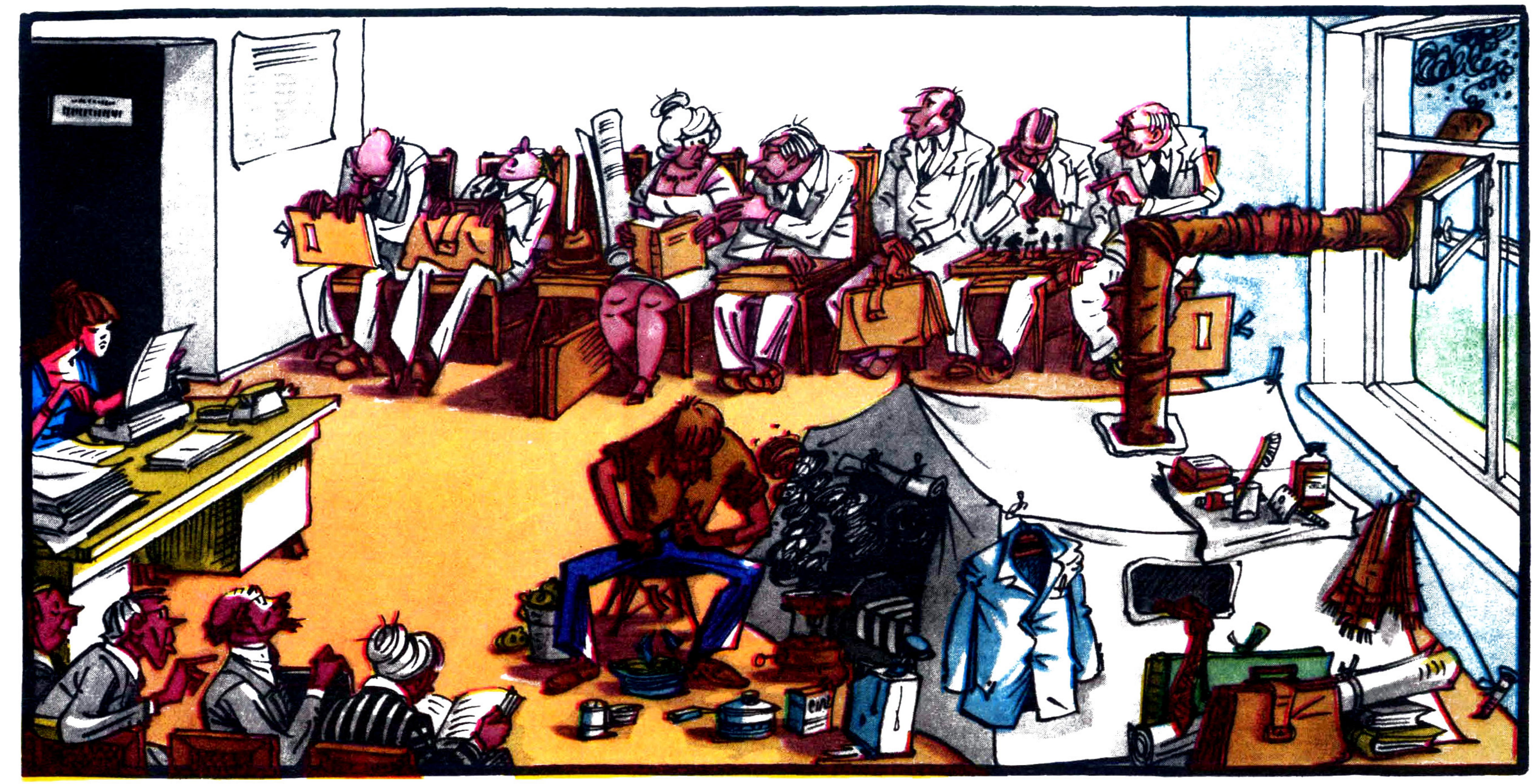

— Це молодий винахідник вирішив за всяку ціну на прийом потрапити.

Виглядали комісію... ГУМОРЕСКА

Іван Петрович Вареник, голова колгоспу «Врожайні гони», був хоча й молодий, але не з тих голів, кого можна взяти голими руками.

Тож не вивело Івана Петровича із рівноваги і повідомлення чергового по конторі, хоча було далеко не буденним.

— Подзвонили,— сказав голові дід Пилип, застібаючи на фуфайці верхнього гудзика,— що через наше село післязавтра їхатиме якесь високе начальство. У четвер, знацця, зранку. Так і подзвонили.

— А хто дзвонив?

— А бог його знає, хто дзвонив,— розвів руками дід Пилип. — Хіба зараз немає кому дзвонити? Мо', з району, мо', з області. Сказали — так і так, мовляв, передайте, що післязавтра через ваше село їхатиме високе начальство... Ото і все.

...Керівники села і колгоспу збіглися на термінову нараду.

— Можна згоріти без диму,— сказав Іван Петрович Вареник, красномовно зиркнувши у бік голови сільради Василя Степановича Дернового. — Післязавтра через наше село їхатиме якесь високе начальство. Які у кого пропозиції?

— Засипати калюжу біля Кирпоносишиної хати,— негайно почувся перший голос.

— І то якнайскоріш,— ствердно кивнув головою голова сільради і загнув мізинець.

— Полагодити і побілити паркан уздовж центральної вулиці.

Голова загнув другий палець.

— Викосити і спалити торішній бур'ян навколо контори і клубу.

Голова загнув третій палець. Секретарка записувала.

— Перекрити хлівця бабі Козачисі. А то після отієї бурі як конячий скелет ребрами світить...

Голова злегка почервонів, але загнув і четвертий палець. Тим часом дільничний міліціонер прочинив вікно і когось покликав. За хвильку на порозі кабінету з'явився дядько Дем'ян у навстіж розстібнутому критому кожусі, якого, полюбивши, не знімав цілий рік.

— К-кли-ик-али? — розмазуючи по губах нетверезу посмішку, поцікавився дядько Дем'ян.

— Побачу, не дай бог, у четвер, що знову будете висіти на паркані,— проникливо сказав дільничний,— відвезу під холодний душ. Даю слово.

Дядько Дем'ян одразу посерйознішав і також дав слово.

...У четвер зранку село виблискувало, як нова копійка. Світився свіжовибілений паркан уздовж асфальту. Сонце грілося на шиферній покрівлі Козачишиного хлівця. З буфету йшов дядько Дем'ян — поголений і застібнутий на всі гудзики. Сусіди, Петро і Дмитро, міцно тримали його попід руки. Вареник і Дерновий скромно сиділи у своїх кабінетах, відмахуючись від невчасних відвідувачів.

Начальство, проте, не з'являлося. Пропливали селом автобуси й індивідуальні легковушки, гуркотіли МАЗи і КрАЗи, зрештою проповз трактор з причепом, розтрушуючи солому, протарабанила підвода з силосом...

— Щось не видать,— подзвонив Вареник Дерновому.

— Не видать...

А тим часом на своєму подвір'ї, любовно поглядаючи на новісіньку покрівлю хлівця, по-змовницькому підштовхувала ліктем сусідку баба Козачиха.

— Хай чекають-виглядають,— лукаво кивала стара у бік колгоспної контори. — Ноги позбивала, бігаючи по кабінетах. А тепер, бач,— за один день перекрили.

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

м. Ровно.

НЕ ДО ДВОРУ

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Геть звідси! Немає вам на цій фабриці що робити!

Притча про куріння

За східними мотивами

— Курить,— спитав Ахмет у Насреддіна,—
Шкідливо чи корисно для людини?
Чалму свою поправив Насреддін
І одказав: — Корисно, з трьох причин.
По-перше, до курця — і думать годі,
Щоби у дім коли забрався злодій.
По-друге, чоловіка, котрий курить,
Не вкусить аніякий собацюра.
Й по-третє,— хитро усміхнувся ходжа,—
Курець ніколи постаріть не може...
Почувши ці слова, юнак Ахмет
Вийма з кишені тютюну кисет.
Скрутив цигарку. Дим пускає з рота.
Йому узнать докладніше охота,
Від мудреця почуть він хоче все —
Чому курцям отак в житті везе?
— Я поясню,— сказав мудрець спокійно. —
Курець затятий кашляє постійно.
От злодій в дім залізти лиш захоче,
Аж чує, хтось там кашля серед ночі.
«Е, ні,— гада,— не спить хазяїн клятий,
Хутчіше треба звідси утікати.
Украсти тут нічого не зумію,
Та ще, дивись, намилять добре шию!»
Ахмет питає далі мудреця:
— А чом же не кусають пси курця?
— Тому,— почув у відповідь,— що в нього
Трясуться від куріння руки й ноги,—
Гляди, ще упаде, собі на горе.
От він з ціпком і ходить — для підпори.
А де Рябка ти бачив чи Сірка,
Котрий полізе під удар ціпка?

Ахмет уважно слуха Насреддіна.
Давно погасла в роті цигарчина.
— А як,— пита лякливо,— зрозуміть
Те, що курець не може постаріть?

Мудрець і це пояснює Ахмету:
— Ну, а тепер візьми собі в кебету:
Як кашля, як тремтять і ноги й руки,
Якщо такі постійно терпить муки,
Подумай сам — старіти має змогу?
Та він же молодим протягне ноги!
До речі, і тебе чекає це:
Ти схуд, пожовкнув, зблякнуло лице;
Так що готуйся: скоро, чоловіче,
Аллах тебе до себе теж покличе.

Ахмету стало холодно і жарко,
Негайно він випльовує цигарку,
Кисет із тютюном жбурля додолу
Й клянеться не курити більш ніколи.
І не курив. І, як чекати й слід,
Прожив на світі сто п'ятнадцять літ.
І може, більше б ще прожити зміг,
Та збив його якось верблюд із ніг.
І впав він, бідолаха, у арик,
А там втопивсь — настав йому гаплик!..

Цю давню притчу розповів я, власне,
Не для верблюдів — для курців сучасних,
Які безбожно смалять сигарети...
Ви чуєте, Микити і Ахмети?

Іван НЕМИРОВИЧ.

РІВНІ ПРАВА ДЛЯ ЖІНОК

Грейс Меррі (за одностайними свідченнями преси — секс-бомба «номер п'ять») чарівним голосочком телесирени процвірінькала з екрана:

— Леді енд джентльмени! Сьогодні за людські права американських жінок перед вами виступить видатний захисник Свободи і Демократії і глобальний стратег генерал Джі Ай Яструб.

— Дівчатка, це — я! — одразу трубним гласом озвався бравий Джі Ай в генеральських погонах. І з солдатською прямотою додав: — Чи не час вважати жінку розумною істотою? Подивимося правді в очі: жінка — теж людина! Хіба ні? Погодьтеся, жінка нічим не відрізняється від чоловіка! Звісно, окрім деяких нюансів, які нам так мило демонструє приголомшлива, мов справжня бомба, і така ж приваблива Грейс Меррі!

— Любий генерале,— засяяла синтетичною усмішкою зірка екрана,— не залицяйтеся до мене хоча б на очах наших милих телеглядачів...

— Не буду, бомбочко, не буду! — негайно капітулював занадто сміливий вояк і звів руки вгору. — Слід шанувати права жінок!

— Про які права йдеться? — суворо за вправно написаним сценарієм обурилась Грейс Меррі. — Адже у нашій країні уже понад двісті років жінок позбавлено прав, які б дорівнювали правам чоловіків. Батьки-сенатори тільки й знають, що твердять: «Бог сотворив за своєю подобою чоловіка, а не жінку...»

— Кретини! — переконано бовкнув генерал. — Адже будь-який путній конструктор знає, що друга модель завжди виходить досконалішою.

— Зараз ми нагадаємо вам, любі глядачі, недавні події, пов'язані з відчайдушною боротьбою жінок за громадянську рівність із чоловіками,— грізно повідомила секс-бомба.

На екрані плинуть титри: «Голодний страйк жінок за справедливі соціальні права». Виникає місто Спрінгфілд, столиця штату Іллінойс. До місцевого Капітолію прибуває автобус, з якого кволо вибираються геть виснажені жінки — героїні цього незвичайного шоу. Їх підхоплюють дужі поліцмени і буквально на руках вносять в капітолійську ротонду, де батьки-сенатори мають звичку ухвалювати закони. Там жінок садовлять на стільці. Мовляв, голодуйте, зловредні бунтівниці, привселюдно! Минає час, минають дні. Жінки вже нерухомо лежать на підлозі. Заклопотаний лікар мацає їм пульс.

— Оцю,— вказує ескулап на одну з них,— негайно везіть на реанімацію з подальшою реставрацією.

І тут же, серед нещасних жінок (вони голодували 37 діб), з дня у день хвацько об'їдалися найбільші рекордсмени та чемпіони всеамериканських конкурсів їдців. Страви — добірні! За рахунок платників податків...

— І зглянувся на нещасних сам пан Президент! — знову виникла на екрані осяяна обов'язковою усмішкою Грейс Меррі. — Він оголосив день (цілісінький день!) 26 серпня днем громадянської рівності жінок у США! У прокламації Білого дому з цього приводу сказано: «Американці можуть пишатися прогресом, якого досягли на шляху до забезпечення рівними можливостями».

— Пхе! — криво посміхнувся Джі Ай. — Теж мені демократія, знайшли, чим похвалятися... Та у нас в армії рівноправ'я для жінок запроваджено на повсякдень! Недарма нині у нас кожен десятий військовослужбовець — жінка!

— А платять як? — одразу пожвавішала Грейс Меррі. — Як відомо, у цивільному житті жінці за будь-яку роботу платять удвічі менше, ніж чоловікові.

— В армії, в усіх родах військ, статевої дискримінації не існує! — запевнив Джі Ай. — Усім платня однакова і незалежна від статі!

— У цивільному житті,— похнюпилася Грейс Меррі,— жінку беруть на роботу в останню чергу...

— Яке неподобство! — обурився генерал. — Та у нас на будь-якому вербувальному пункті жінку залюбки приймуть позачергово! Адже у нас вихований і чемний персонал...

— У цивільному житті,— ледь не розрюмсалася зірка,— жінкам закривають шлях до керівних посад...

— Невже? — щиро здивувався Яструб. — Виходить, армійська казарма — вищий вияв американської демократії!

— Як так? — витріщилася на нього бомбочка.

— А отак! У нас жінки носять погони будь-яких військових рангів!

— І генералом можуть стати?

— І генералом — теж!

Аж тут Грейс Меррі здерла з Яструба кашкет і оздобила ним свою чарівну голівку.

— Мені личить? — кокетуючи, запитала вона.

— Ще б пак! — розчулився Джі Ай. — Та за отаким генералом справжні хлопці підуть у вогонь і воду!

— Ну, а якщо станеться фатальний випадок? — грайливо поцікавилася Грейс Меррі. — Чи не буде дискримінації?

— Про що мова? — втішив її генерал. — Ми усіх забезпечуємо однаково стандартною труною!

Юрій ЯЧЕЙКІН.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

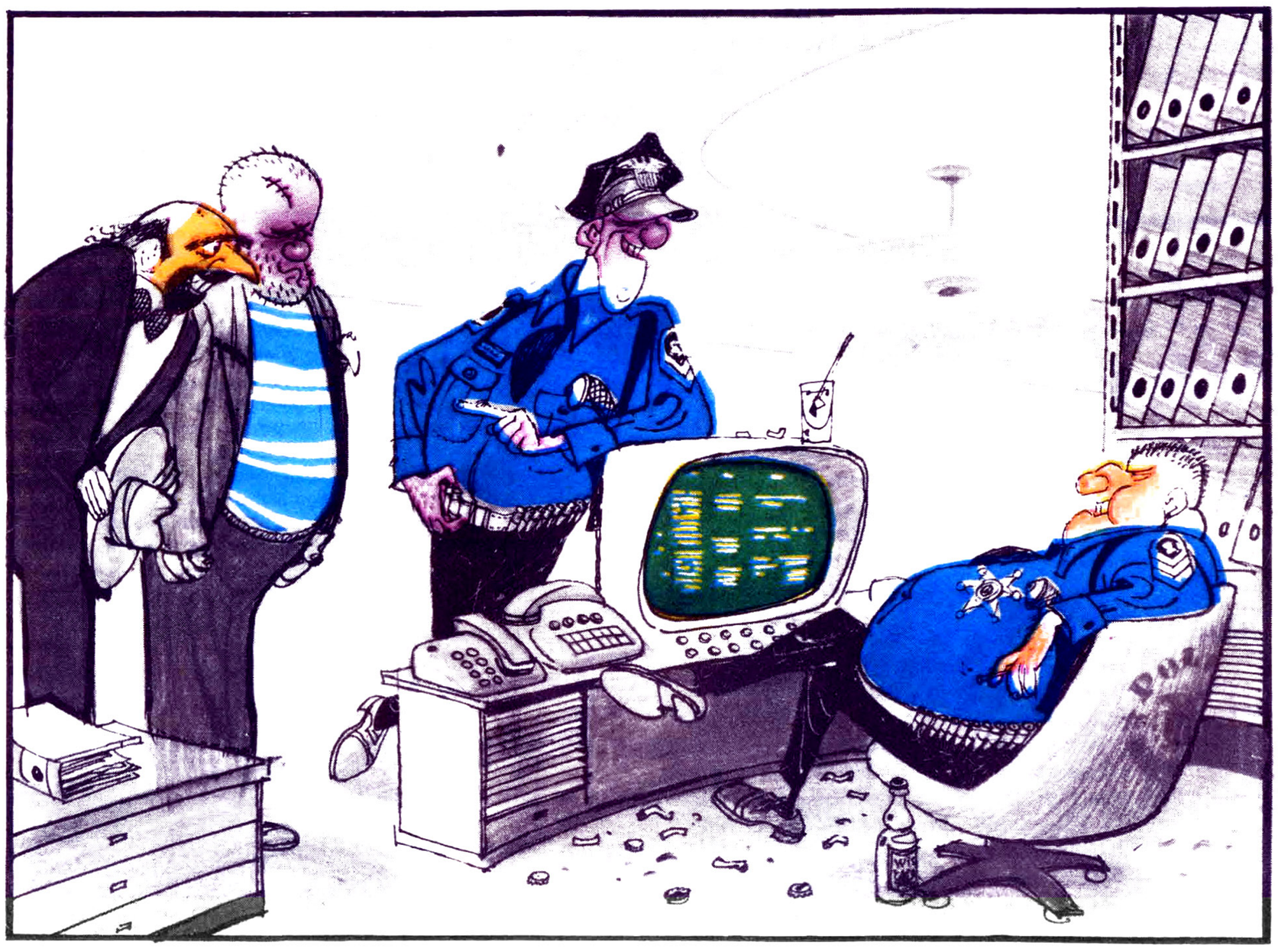

— Ось вам двійко свідків. Підберіть їм яку-небудь справу про політично неблагонадійних.

ЧОТИРМА РЯДОЧКАМИ

Юрій КРУГЛЯК

ПРО БЮРОКРАТИЗМ

Ніякий біс ніде його не візьме,
Не піде боротьба із ним на лад,
Якщо на боротьбу з бюрократизмом
Ставати буде той же бюрократ.

ТРОЇСТА НАТУРА

Троїста в шефа нашого натура:
Гібрид невігласа, чванька і самодура.
На перший погляд, наче щось і робить,
А придивися — він ідею гробить.

ХИТРИЙ ЮРИСТА

Казав один знавець судових справ:
— А що тут думати, чого метикувати?
Хто вищий за посадою — той прав,
Хто нижчий — той і винуватий.

МОЛИТВА НАХАБИ

— О боже!.. — молився Нахаба
невтомно,—
Даруй довголіття і тихим, і скромним,
Чим більше тихеньких і скромних
ведеться,
Тим легше на світі нахабам живеться.

РАЗ ЧИ ДВІЧІ

Усім казав: «Дивіться правді в вічі»,
А сам поглянув раз чи, може, двічі,
А потім взяв й на все заплющив очі,
І ні на що дивитися не хоче.

НЕ ТАК ПАНИ, ЯК ПІДПАНКИ

Пройшли часи й пропали ті фігури,
Навіки в Лету канули вони...
Нема панів, та є ще самодури,
Немає підпанків, та є ще лизуни.

ВДАЄ МУДРЕЦЯ

Статечний вигляд і постава горда,
Ще й удає із себе мудреця,
А придивись до нього — ні греця:
Тупий і знахабнілий держиморда.

ЧОГО ВОНО ТАК?

Якщо хтось перехвалить його в очі,
— Нічого! — каже й доказів не хоче.
Якщо хтось критикне чи десь полає,
Відразу доказів вагомих вимагає.

ОЗНАКА ДЕМОКРАТИЗМУ

Тримався звисока з підлеглими своїми,
Дивився на них крізь своєрідну призму.
Коли ж сідав хильнути чарку з ними,—
Вважав ознакою свого демократизму.

НА ЗАХИСТ ПРИРОДИ

Один учений муж своєю працею
Туману вісім бочок напустив.
Хоч захистив товстеньку дисертацію,
Природи він, на жаль, не захистив.

Д А Л И П Е Р Ц Ю!

«Істина у вині» — говорили древні. Так от, начальник тарного цеху радгоспу-заводу «Мукачівський» у Закарпатті В. І. Асеєв вирішив матеріалізувати класичне положення, присвоївши якомога більше літрів «істини».

Про це, а також про інші малосимпатичні дії Асеєва йшлося у фейлетоні «Наспиртований добродій» (№ 22 за 1985 р.). Компетентні органи перевірили факти, і вчинки «добродія» було належно оцінено: його виключено з членів КПРС і притягнуто до кримінальної відповідальності (пошуки «істини» обійшлися йому у чотири роки позбавлення волі).

У фейлетоні згадувалися також громадяни Ковбин і Берестовський, які всіляко вигороджували Асеєва, звертались у різні інстанції із слізними заявами про його невинність. Як повідомили редакції з прокуратури Закарпатської області, ці «захисники» у ході слідства дали правдиві показання, визнали свою неправоту, і тому до карної відповідальності їх не притягнуто.

Привільно почувалася Л. М. Смульська на посаді головного бухгалтера Петрівського райсількомунгоспу, що в Кіровоградській області. До того привільно, що кілька років розпоряджалася державними грошима, як власними. Професійно, зі знанням усіх тонкощів бухгалтерської справи, фабрикувала фальшиві документи, вносила в офіційні папери перекручені дані, списувала на власний розсуд матеріальні цінності і реалізовувала їх теж, звісно, на власний розсуд.

Незважаючи на «професійність» махінацій, таку от діяльність Смульської помітили. Лист про це надійшов до Перця. Як повідомив в. о. начальника Петрівського районного відділу внутрішніх справ І. П. Магда, Л. М. Смульська притягається до відповідальності.

Дорога ложка до обіду. А шуба на зиму,— можна додати. Отож, готуючись до зими, мешканка м. Тульчина на Вінниччині Т. В. Швидка здала у жовтні минулого року до хімчистки свою шубу. І, мабуть, чистили б її там і досі, якби навесні вже цього року Т. В. Швидка не звернулася до «Перця». Начальник обласного управління побутового обслуговування населення В. І. Кубась, якого «Перець» попросив перевірити скаргу, сповістив, що замовлення нарешті виконано і шубу Т. В. Швидкій вручено. А за недобросовісну роботу головного інженера фабрики хімчистки і фарбування одягу В. Г. Дорошенка звільнено з посади.

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КМІТЛИВЕ МИШЕНЯ

Мишеня у нірку чорну
Притягло трубу підзорну:
— Ми тепер собі з нори
Всі побачимо двори,
Як до наших до воріт
Підкрадатиметься кіт.

Олег ГОЛОВКО.

ФАРТУШОК

Є в хлівці у нас теля,
Зовсім ще воно маля.
Смішно так із соски ссе —
Геть замурзається все.
Це побачила сестричка —
Господиня невеличка —
І промовила журливо:
— Ні, це просто неможливо!
Мій малесенький дружок
Мусить мати фартушок!
Через день уздріли всі —
Вже теля у фартусі.
Раптом в роті у теляти
Ситець швидко став зникати.
Щоб схопити я не встиг,—
Фартушка б і слід простиг!
Обізвалася сестра:
— Бач, хотіла я добра...
Та дарма, це ще не втрата —
Буде фартух мій для брата!
Чистий клопіт з ним для мами,
Бо як їсть, то всюди плями.
Та проте, який не є,—
Фартушка він не зжує!

Любов ГНІДЕЦЬ

ШАШКИ

Люблять Мишко з татом грати у шашки. От і зараз тато, повернувшись з роботи, запитує:

— Ну, що, Мишко, зіграємо?

— Давай,— відказує син і розставляє шашки.

Шашки у них ще зовсім новенькі. Спершу було всіх порівну — і білих, і чорних. А потім Мишко десь загубив дві чорні.

— Якими ти гратимеш, синку? — запитує тато, підходячи до столу.

— Білими.

— Ну, що ж, білими, то й білими,— погоджується тато.

Вони починають грати.

— А у Юрка я б грав краще чорними,— після кількох ходів каже Мишко.. — Бо він, навпаки, дві білі шашки згубив.

Віктор ТАРАСЕНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Дзінь-тук, дзінь-тук,
Он стоїть залізний жук.
Я на нього заберусь
І за роги учеплюсь —
Та й поїду на Десну
Зустрічать весну-красну.
Ні для кого не секрет:
То не жук —

(Велосипед).

Марія ЧЕПУРНА.

ЗГАДАЛА

Під старенським буком,
Де м'яка травичка,
Вчили разом букви
Я й моя сестричка.
— «К»,— кажу я,— к-кози
Або к-клен у гаї.
— Ні,— сестричка в сльози,—
Я не пам'ятаю.
— «Ч» — ось ч-черевики
Ти сьогодні взула...
— Ні,— сестричка хника,—
Цю я теж забула.
— «Ж»,— кажу я,— ж-жменя,
«Т» — т-туман на річці...
«В»,— кажу,— в-варення
В сінях на поличці...
— О! — схопилась Тая,—
Цю я пам'ятаю!

Тамара ЖУРБА.

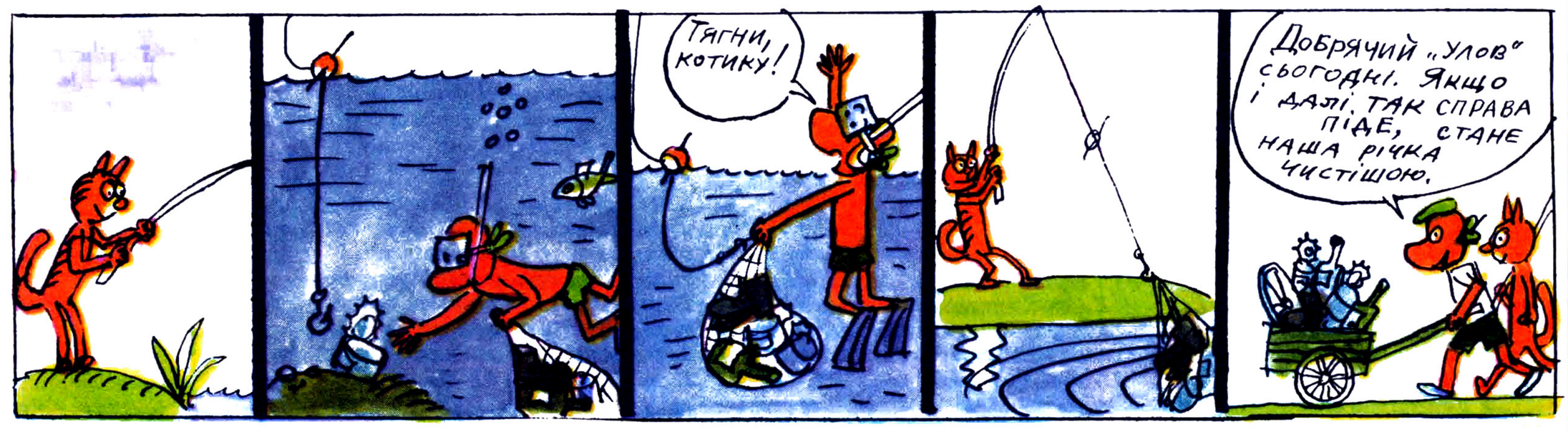

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НАРОДНІ УСМІШКИ

НЕВИКОНАНА ОБІЦЯНКА

Повертаються двоє приятелів «під газом» додому.
— Ти мене бачиш? — питає один.
— Ні. А ти мене?
— Теж ні.
— Шкода, а я ж обіцяв жінці прийти додому завидна.

Повідомив А. ПУГАЧ.

ВИПАДОК У КІНОТЕАТРІ

У кінотеатрі будять після сеансу одного чоловіка. Той невдоволено розплющує очі і бурмоче:
— Не буду більше ходити на односерійні фільми, бо що це за сон?

Повідомив П. ПОХОДУН.

с. Більськ
Котелевського району
Полтавської області.

НЕ ЗДОГНАТИ

Забрели Іван і Данило з мішками в колгоспний сад. Думали, що обдурять сторожа. А він тут як тут і — бабах! Хлопці прожогом із саду. Побачили коло посадки мотоцикла — і на нього. Данило — в коляску, а Іван —— за кермо. Через деякий час Данило кричить:
— Тихіше їдь, бо в мене коляска без дна!
— А ти думаєш, що мотоцикл з двигуном?! — крикнув йому Іван.

Повідомив І. ЖИТНЮК.

ВНІС ПРОПОЗИЦІЮ

На колгоспних зборах один ледацюга попросив слово першим:
— Я вношу пропозицію п'ятирічку виконати за чотири роки! — сказав він.
— Та з тобою ми її і за шість не виконаєм! — відповів голова.
— А я не про себе, це я вношу пропозицію вам... — сказав ледар і сів на своє місце.

Повідомив О. БАШТАН.

ст. Огульці
Валківського району
Харківської області.

СКЛЕРОЗ

Дідусь заходить в автобус і відразу питає кондуктора:
— Їдете в Опаки?
— Ні, зовсім у протилежний бік.
Автобус рушив, але пасажир чомусь залишився в салоні, зручно вмостившись на сидінні.
— Товаришу, ми їдемо зовсім в інший бік,— ще раз повторила кондуктор.
— От-от,— усміхнувся старий,— мені туди і треба. Клятий склероз: забув, як зветься це село, пам'ятаю лише, що у протилежний бік від Опаків.

Надіслав О. ПАЛАМАРЧУК.

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

— Люба, хочу тебе порадувати: я кинув палити.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

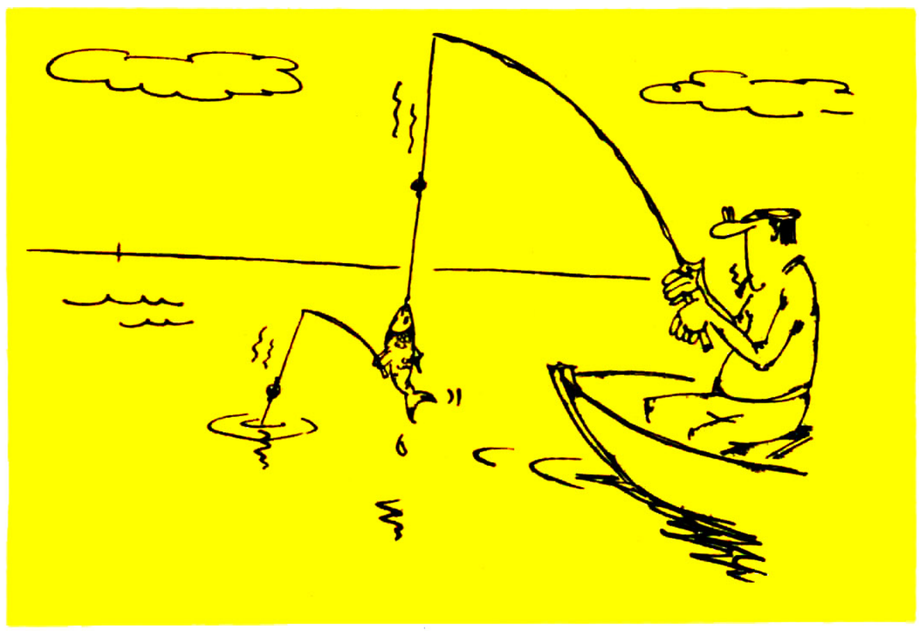

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. В. ТЕЛЯТНИКОВА

— З чого все почалося!
— Спочатку було слово...

Мал. В. УБОРЕВИЧА-БОРОВСЬКОГО

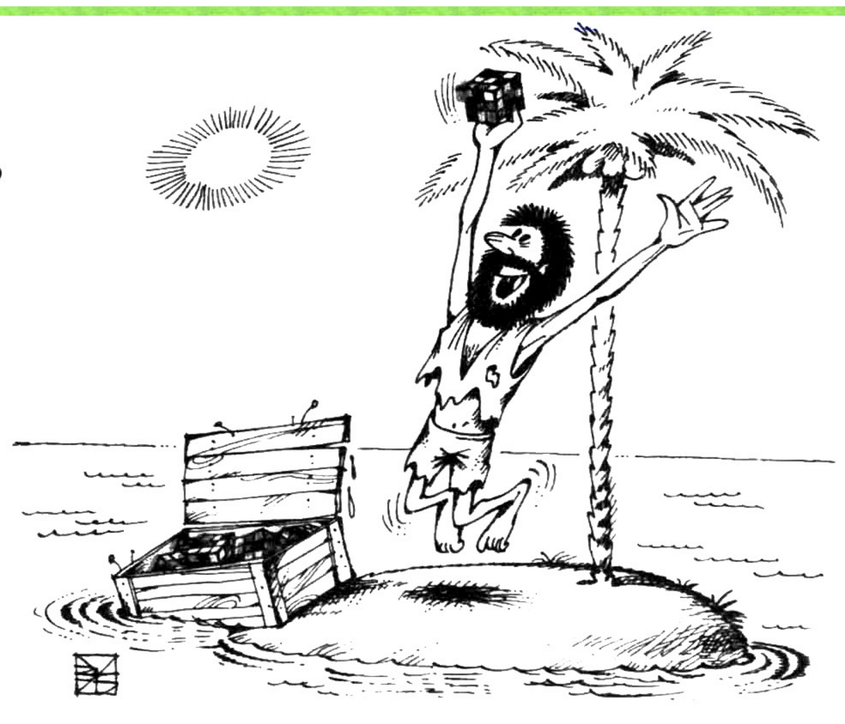

Без слів.

Друже перче!

Кажуть, що все пізнається у порівнянні. Так от, порівняли ми виступ у райгазеті «Нове життя» голови виконкому Манявської сільради Я. М. Уманціва, у якому він похвалявся, буцімто у селі збудовано нову середню школу, магазини, ресторан, аптеку, амбулаторію, фотоательє, заасфальтовано дорогу,— з тим, що ми бачимо. Точніше, з тим, чого не бачимо. А не бачимо ми ніяких новобудов. Щоправда, на дорогу сільрада вже три роки збирає з мешканців по 2 карбованці. Аптека теж є, але розміщена вона в одній із кімнат старої школи, яка вже валиться. Амбулаторію будують три роки. Для фотографа, який приїздить раз на тиждень, виділили кімнату. А ресторан лісництво побудувало ще у 1976 році.

Гадаємо, пояснювати, якого висновку ми дійшли, тобі не треба.

МЕШКАНЦІ СЕЛА.

Богородчанський район
Івано-Франківської області.

●

Чи не підкажеш ти часом, коли наш дев'ятиповерховий будинок № 41, що по вулиці Гоголя у місті Житомирі, нарешті телефонізують? Бо, чесно кажучи, ми вже втомилися кожного дня ходити мимо завмерлого ліфта на верхні поверхи. Ти запитаєш, до чого тут телефони? А ми й самі не знаємо. Але в усіх міських інстанціях нас запевняють, що ліфт включать лише тоді, коли будинок буде телефонізовано, оскільки тут має розміститися диспетчерський пункт. Отой самий пункт, який прийматиме скарги на роботу ліфтів.

Але ж у перших чотирьох під'їздах ліфти працюють!

Погодься, що якось воно нелогічно виходить: хтось не поспішає з телефонізацією будинку, а долати поверхи пішки доводиться нам.

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ.

●

Кругом тепер стільки змін відбувається, що серце радіє. От і у нас: привіз я ремонтувати закріплений за мною бульдозер у райсільгосптехніку, а вона тепер називається вже по-іншому: майстерні Новоайдарського агропрому. Полагодив я свій бульдозер власними силами, от тільки лишилося замінити чотири підшипники. І стоїть через них потужна машина вже чотири місяці. На полях повним ходом роботи йдуть, кожен механізм, як повітря, потрібен, а я тут сиджу, загоряю. Бо підшипників — не дають. І, до того ж, за кожен день перебування бульдозера у майстерні колгосп платить по 5 карбованців. Уявляєш? Уже близько півтисячі набігло.

Так оце ж я і думаю: чи не вважають керівники деяких районних організацій, що перебудуватися — це всього-на-всього змінити вивіску на воротях? Мабуть, що так.

І. БАБИЧ,
механізатор колгоспу імені Пархоменка.

Новоайдарський район
на Ворошиловградщині.

●

Ти, звичайно, чув казочку про білих лебедів. Так, саме про тих лебедів, які вірою-правдою служили Бабі-Язі і ледь не спіймали їй на обід малесенького Івасика.

Страшнуваті, годі й казати, лебеді. А от наші сільські дітлахи їх не бояться. А в дощову погоду, коли ноги з багнюки не витягнеш, навіть самі просять Бабу-Ягу їх прислати. Щоб вони перенесли малюків на своїх крилах спочатку до дитсадка, а потім висадили на самісінькому ганку. Бо ледь крапне дощик, як і на вулиці, що до дитсадка веде, і на подвір'ї самого дитсадка втопитися у болоті можна. До того ж, він не огороджений. Мабуть, для зручності: є де машинам і тракторам розвертатися.

Вулицю, щоправда, якось навіть почали, було, мостити, проте на самому початку й закінчили. От і доводиться дітлашні, приїхавши в садок на плечах мам і татусів, цілісінькими днями сидіти в приміщенні і слухати казочки вихователів, а дорослим — вислуховувати інші казочки керівників колгоспу і села: як вони гарно дбають про сільських трудівників.

ЖИТЕЛІ села Стрючкове
Миколаївського району Одеської області.

Мал. А. БОРДУНІСА

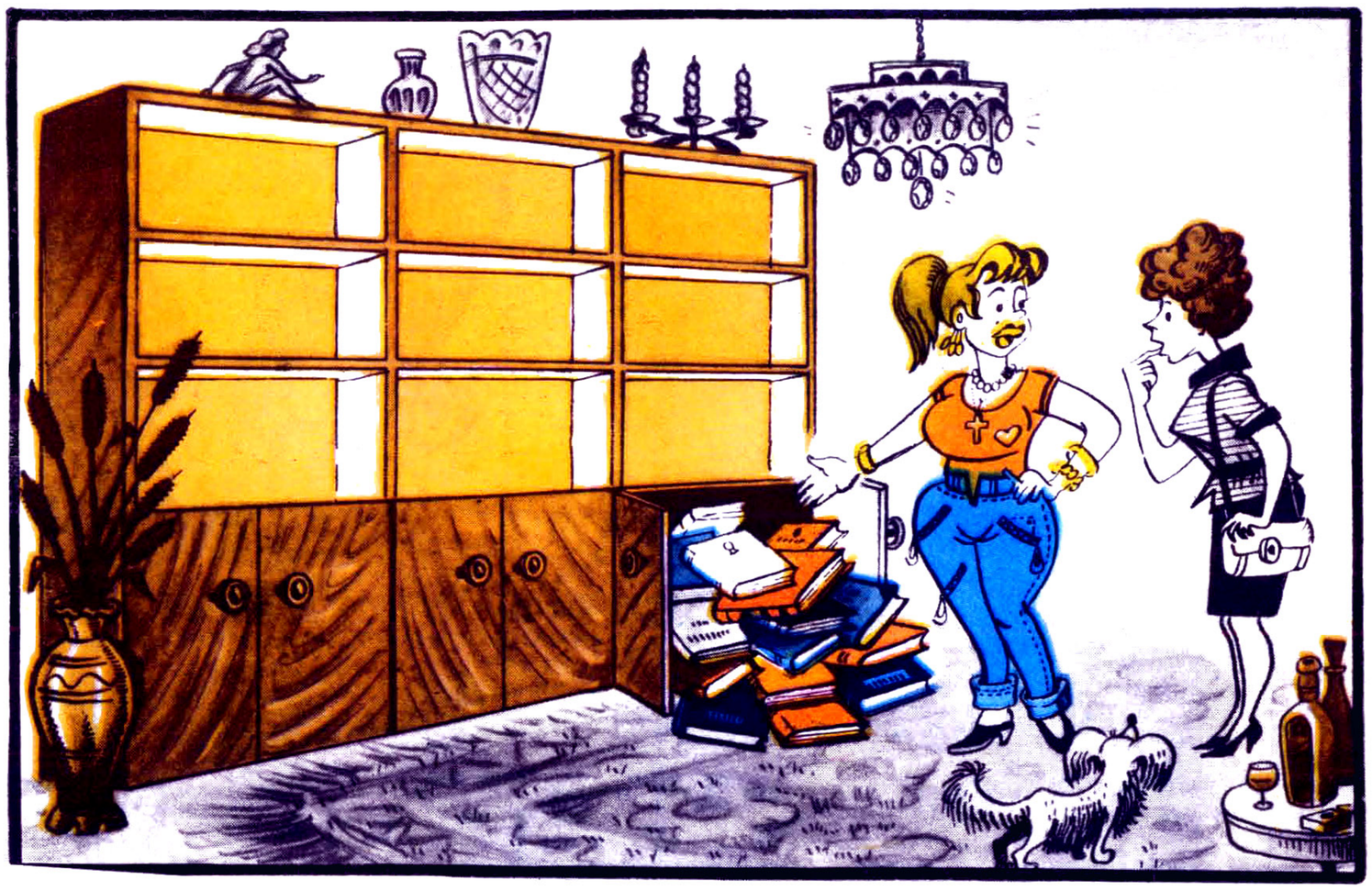

— А книжки ми виставляємо лише перед приходом гостей.

ЗОЛОТІ «РОСИНКИ»

Боротьба за економію нині захоплює всіх. Не стоїть осторонь і київське виробниче об'єднання «Кристал» з усіма його філіалами. Зокрема, з тим, що виробляє обприскувачі «Росинка». Виробляє, пакує в коробки — по 25 штук у кожній — і розсилає споживачам. П'ять тисяч «Росинок» — двісті коробок. Отже, двісті посилок на пошту.

А споживач — себто наша Овруцька міжрайбаза Житомирської облспоживспілки — знаходиться буквально неподалік. І йде споживач на пошту, і одержує одна за одною всі оті двісті посилок, і сплачує за це Міністерству зв'язку 290 кооперативних карбованців.

Просили ми постачальників: не шліть «Росинки» посилками! Переправляйте залізницею! Це ж і вам скільки роботи: кожну коробку обклей, напиши адресу, одерж квитанцію... А так — здали оптом та й баста. І нам дешевше: замість 290 крб. заплатили б якийсь четвертак.

Але ні! «Росинки» систематично продовжують надходити на пошту. Видно, на «Кристалі» борються за економію лише у власній хаті. За чужу їм голова не болить.

І. БУДНИК,
головний бухгалтер міжрайбази.

Житомирська область.

Мал. В. ПОЛОВИНКА

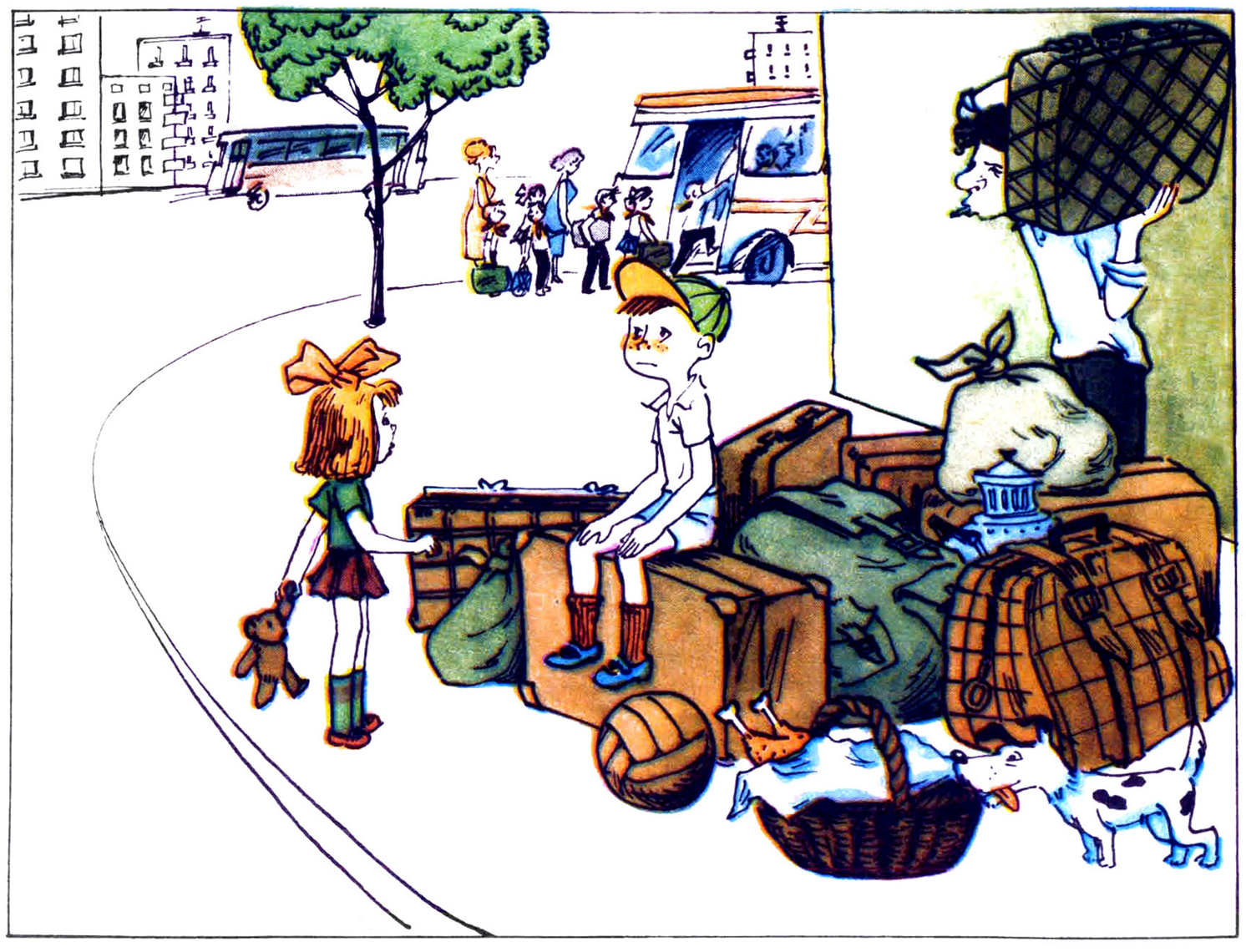

— Переїжджаєте в нову квартиру?
— Та ні, це мене у піонерський табір відправляють.

Страшне перо не в гусака...

«Довідка

Видана правлінням колгоспу «Зоря» с. Піски Жуковському Броніславу Івановичу в тім, що акт на зданий бичок на Жуковського Бориса Івановича виписано помилково, потрібно Жуковський Броніслав Іванович. Жуковський Борис Іванович — це бичок Жуковського Броніслава Івановича.

Голова колгоспу

В. Л. Галицький

Гол. бухгалтер

М. І. Мельничук».

Надіслала Г. ОСАДЧА.

«Так не довго дожитись до того, що ні хліба, ні сіна не матимем, бо багаторічні трави теж поїдені. Де ж, питається, був хімік, що не провів відповідної роботи з мишами».

(З виступу).

«Наш прораб молодий, але встиг проявити себе на ремонті печей, мобілізував юнаків і дівчат, щоб швидше здати їх в експлуатацію».

(З листа до редакції).

«Серед грибкових хвороб на наших фермах найбільше практичне значення має стригучий лишай».

(З виступу ветлікаря)

Надіслав С. ІЖКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Мені такого підберіть, щоб і молодесенький був, і симпатичненький...

З ХОРВАТСЬКОГО НАРОДНОГО ГУМОРУ

— Мірку, віднині найлисіший у місті не я, а новий аптекар.

— Так ви ж обидва лисі, мов бубон?!

— Так-то воно так, але в нього більша голова.

Якось зустрілися два приятелі. Один почав хвалитися:

— Станку, ти навіть уявити не можеш, яка в мене слухняна дружина. Варто лише крикнути: «Теплої води!»... І наказ умить виконується.

— А нащо вона тобі?! — здивувався Станко.

— Хіба ж я вимию посуд холодною водою?

— Гай, гай, любий, пригадуєш, як ми познайомилися? Тоді саме була величезна повінь.

— Так, мила, то було страшне лихо.

Суддя:

— Нащо ви притягли на суд ломаку?

— Але ж у повістці зазначено, що я маю потурбуватись про свій захист.

Знаєте, відколи я почав співати на телебаченні, кількість проданих телевізорів збільшилась удвічі!

— Та-а-ак... Я теж продав свого.

— Чому жінки-легкоатлетки бігають повільніше від чоловіків?

— Виключно з кокетства, щоб публіка могла краще їх роздивитися.

Із сербохорватської переклав Анатолій ГУЦЬ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Ще навесні минулого року у селі Журавлине (Старовижівський район) замовкли радіоточки. Жителі села неодноразово скаржились з цього приводу керівникам райвузла зв'язку, але ті, як і радіоточки,— мовчали. Про це й писалося в одному з листів, вміщеному у № 23 журналу за 1985 рік.

Начальник Волинського обласного виробничо-технічного управління зв'язку Г. М. Кучеренко повідомив редакції, що роботи по ремонту кабелю закінчено і усі радіоточки в селі Журавлине працюють. А за той час, поки радіо мовчало, абонентам проведено перерахунок плати. За формалізм та неуважність при розгляді заяв і скарг громадян начальникові Старовижівського райвузла зв'язку Савончику І. І. оголошено догану.

◆ «Свято першої криги» — так називалася замітка, опублікована у «Перці» № 24 за минулий рік. У ній ішлося про те, що керівники радгоспу «Богданівський» (Доманівський район) за два роки ніяк не спроможуться полагодити поромну переправу через Південний Буг.

Як повідомив заступник голови виконкому Миколаївської облради Н. С. Долинський, поромну переправу відновлено.

◆ Новоселі будинку № 39, що у місті Сумах по вулиці Курській, поскаржилися редакції на те, що вони ось уже рік тут мешкають, а радіо в них не працює, ліфти не діють, у під'їздах немає дверей тощо.

Після втручання в цю справу Перця перший заступник голови виконкому Сумської міськради Ю. Н. Шаркевич повідомив, що Сумське машинобудівне об'єднання імені Фрунзе дійсно здало вказаний будинок в експлуатацію з численними недоробками. Нині усі квартири будинку радіофіковано, ліфти працюють, в під'їздах є двері, впорядковано і територію двору.

◆ «Клуб у селі Підліски (Ровенщина) у квітні 1985 року закрили на ремонт. Закрили швидко, а от ремонт ведеться в ньому так, як мокре горить»,— писала у листі до Перця молодь села.

Заступник голови Гощанського райвиконкому Ю. С. Дем'янчук повідомив редакції, що нині місцевий радгосп «Бабинський» повністю відремонтував клуб.

◆ У листі робітників радгоспу «Березанський» (Березанський район на Миколаївщині) повідомлялося про те, що на фермі радгоспу тримають корів більше, ніж показується у звітах, а звідси й різні маніпуляції з надоями молока. Перець з цим листом звернувся до виробничо-аграрного об'єднання «Миколаїврадгоспвинпром».

Генеральний директор об'єднання В. А. Филипович сповістив редакції, що при перевірці листа факти підтвердились. Головному зоотехніку радгоспу Бондар А. А. оголошено сувору догану, його переведено на нижчу посаду і до іншого радгоспу.

Теми малюнків цього номера придумали: М. Вайсборд, А. Василенко, А. Помазков, В. Чмирьов, Г. Мушкаєв, О. Коноваленко, О. Монастирський, Ю. Чмельов, Р. Друкман, О. Чорногуз, С. Набережних, В. Уборевич-Боровський, А. Кононенко, Є. Вишневський.

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ. (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 11 (1221)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 30.04.86. Підписано до друку 21.05.86. БФ 10122. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2342500 прим. Зам. 02181.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» **© Журнал «Перець» 1986 р.** Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: **252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 449-89-37, 441-89-38.**
Адрес редакции: **252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.**
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Мал. В. СОЛОНЬКА

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Бог війни:
— До такого безглуздя навіть я не додумався!..